

การสร้างศาสนศาสตร์ ระบบ

บทที่ 1

ศาสนศาสตร์ระบบ?

thirdmill

Biblical Education. For the World. For Free.

© 2012 by Third Millennium Ministries

สงวนลิขสิทธิ์ ห้ามทำซ้ำส่วนหนึ่งส่วนใดของสิ่งพิมพ์นี้ในรูปแบบใด ๆ หรือโดยวิธีการใด ๆ ก็ตาม เพื่อผลกำไร (ยกเว้นเพื่อการอ้างอิงโดยสังเขป เพื่อการแสดงความคิดเห็น หรือเพื่องานด้านวิชาการ) โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากสำนักพิมพ์ Third Millennium Ministries, Inc., 316 Live Oaks Blvd., Casselberry, Florida 32707

หากมิได้ระบุไว้เป็นอย่างอื่น ข้อพระคัมภีร์ทั้งหมดที่อ้างอิงคัดมาจากพระคัมภีร์ฉบับ New International Version สงวนลิขสิทธิ์ © 1973, 1978, 1984, 2011 โดยสมาคมพระคริสตธรรมระหว่างประเทศ โดยได้รับอนุญาตจาก Zondervan Bible Publishers.

ข้อมูลเกี่ยวกับ THIRDMILL

Third Millennium Ministries (ผู้รับใช้แห่งสหัสวรรษที่สาม)
เป็นพันธกิจประกาศข่าวประเสริฐของคริสเตียนโดยไม่หวังผลกำไร เพื่อ:

ให้การศึกษาด้านพระคัมภีร์แก่ผู้ต้องการศึกษาทั่วโลก โดยไม่คิดค่าใช้จ่าย

เป้าหมายของเราคือการให้การศึกษาด้านคริสต์ศาสนาโดยไม่คิดค่าใช้จ่ายให้แก่ศิษยาภิบาลและผู้นำคริสเตียนมากมายรอบโลก ที่ยังขาดการฝึกฝนอย่างเพียงพอสำหรับการรับใช้ เราจะบรรลุเป้าหมายดังกล่าวนี้โดยการผลิตและเผยแพร่หลักสูตรศาสนศาสตร์รูปแบบใหม่ ระบบมัลติมีเดีย ทั่วโลก โดยใช้ภาษาอังกฤษ อาหรับ จีนกลาง รัสเซีย และสเปน นอกจากนี้หลักสูตรของเรายังถูกแปลไปอีกกว่า 12 ภาษา โดยผ่านองค์กรคู่มิตร หลักสูตรนี้ประกอบด้วยสื่อวีดิทัศน์ที่เน้นภาพ เอกสารคำสอน และข้อมูลต่าง ๆ ทางอินเทอร์เน็ต และถูกออกแบบมาเพื่อให้ใช้โดยโรงเรียน กลุ่ม หรือบุคคล ทั้งในระบบออนไลน์และในกลุ่มผู้ร่วมศึกษา

ในช่วงหลายปีที่ผ่านมา

เราได้พัฒนาวิธีการที่จะใช้เงินทุนอย่างคุ้มค่าในการผลิตบทเรียนมัลติมีเดียที่ได้รับรางวัล ซึ่งมีเนื้อหาและคุณภาพที่ดีที่สุด

เราใช้นักเขียนและบรรณาธิการที่เป็นนักการศึกษาที่ผ่านการฝึกอบรมด้าน ศาสนศาสตร์อย่างดี และใช้นักแปลที่เป็นเจ้าของภาษาเป้าหมายผู้มีความเข้าใจด้านศาสนศาสตร์

บทเรียนของเรานำเสนอแนวคิดอันลึกซึ้งของศาสตราจารย์จากวิทยาลัยพระคริสตธรรม และจากศิษยาภิบาลจากทุกมุมโลก ยิ่งกว่านั้น เรายังใช้นักออกแบบกราฟิก นักวาดภาพประกอบ และผู้ผลิตที่ยึดมั่นในมาตรฐานสูงสุดของการผลิต และใช้อุปกรณ์และเทคโนโลยีต่าง ๆ ที่ทันสมัย

เพื่อที่จะบรรลุเป้าหมายของการเผยแพร่ Third Millennium

ได้สร้างพันธมิตรเชิงยุทธศาสตร์กับคริสตจักร วิทยาลัยพระคริสตธรรม

โรงเรียนสอนพระคัมภีร์ มีซันนารี สถาบันวิทยคริสเตียน

ผู้ให้บริการโทรทัศน์ผ่านดาวเทียม และองค์กรอื่น ๆ.

สัมพันธมิตรดังกล่าวได้นำไปสู่การเผยแพร่บทเรียนทางวิดีโอจำนวนนับไม่ถ้วน สู่ผู้นำศิษยาภิบาล และนักเรียนพระคัมภีร์ในท้องถิ่น.

และเว็บไซต์ของเราก็เป็นช่องทางเผยแพร่และจัดหาสื่อประกอบบทเรียนเพิ่มเติม รวมถึงข้อมูลเกี่ยวกับวิธีการเริ่มต้นชุมชนแห่งการเรียนรู้ของตนเอง.

Third Millennium Ministries ถือว่าเป็นบริษัทประเภท 501(c) (3)

ตามข้อบังคับของกรมสรรพากรแห่งสหรัฐอเมริกา

เราพึ่งพาเงินบริจาคที่สามารถลดหย่อนภาษีได้ ที่คริสตจักร มูลนิธิ ธุรกิจ และบุคคลต่าง ๆ

ถวายให้ด้วยความอารี หากต้องการข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับพันธกิจของเรา

และศึกษาว่าจะมีส่วนร่วมกับพันธกิจนั้นได้อย่างไร โปรดเยี่ยมชมเว็บไซต์ของเรา

www.thirdmill.org.

สารบัญ

บทนำ	1
พันธสัญญาใหม่	2
ศาสนศาสตร์ระ	2
ตามพระคัมภีร์	3
ใช้ตรรกะ	4
แบบดั้งเดิม	5
ศาสนศาสตร์พันธสัญญาใหม่	6
ความหลากหลาย	7
ความเป็นศิษยาภิบาล	8
หมวดหมู่	9
โครงสร้างพื้นฐาน	10
การพัฒนาทางประวัติศาสตร์	12
ศาสนศาสตร์สมัยยุคแรก	13
การเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรม	14
การเปลี่ยนแปลงทางศาสนศาสตร์	15
ศาสนศาสตร์สมัยยุคกลาง	19
การเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรม	19
การเปลี่ยนแปลงทางศาสนศาสตร์	20
ศาสนศาสตร์โปรเตสแตนต์	26
ผู้นำการปฏิรูปยุคแรก	26
หลักข้อเชื่อดั้งเดิม	28
ศาสนศาสตร์สมัยปัจจุบัน	29
ความสำคัญและอันตราย	31
การดำเนินชีวิตแบบคริสเตียน	32
การสนับสนุน	32
การเป็นอุปสรรค	33
การปฏิสัมพันธ์ในชุมชน	35
การสนับสนุน	35
การเป็นอุปสรรค	36
การตีความพระคัมภีร์	37
การสนับสนุน	38
การเป็นอุปสรรค	39
บทสรุป	39

การสร้างศาสนศาสตร์ระบบ

บทที่ 1

ศาสนศาสตร์ระบบ?

บทนำ

คุณรู้จักใครไหมที่ทนไม่ได้ที่จะอยู่ในห้องที่รก ผมเคยมีเพื่อนร่วมห้องคนหนึ่ง ตอนสมัยเรียนมหาวิทยาลัยคนหนึ่งที่เป็นแบบนั้น บ่อยครั้งที่ผมจะทิ้งให้โต๊ะของผมรกแล้วก็ออกไปเรียน แต่เขาจะมาเก็บโต๊ะของผมให้เรียบร้อยอยู่เป็นประจำ ในวันถัดไปผมก็จะปล่อยให้โต๊ะรกอีก แล้วเขาก็จะมาเก็บโต๊ะให้ผมอีก วันหนึ่งเขาเรียกผมให้หยุดในขณะที่ผมกำลังเดินออกจากหอพัก แล้วเขาพูด "คุณมีปัญหาอะไรหรือเปล่า?" "คุณไม่รู้วิธีที่จะเก็บข้าวของไว้ในที่ของมันหรือ?" "ใช่" ผมยอมรับ "ผมรู้วิธีที่จะเก็บข้าวของไว้ในที่ของมัน แต่ผมมีอะไรหลายอย่างที่จะต้องทำ ผมถึงไม่มีเวลาที่จะทำมัน" ผมยังคงจำคำตอบของเขาได้:

"ถ้าคุณใช้เวลาไม่กี่นาทีในการเก็บของเข้าที่ของมัน, คุณจะประหลาดใจว่าคุณจะสามารถทำสิ่งอื่นให้สำเร็จได้มากขึ้นแค่ไหน" ในขณะที่เดียวกันความคิดของเพื่อนผมสามารถนำเอามาประยุกต์ใช้ในเรื่องศาสนศาสตร์คริสเตียนได้ มีคริสเตียนจำนวนมากที่คิดว่า มีหลายสิ่งหลายอย่างที่จะพวกเขาต้องทำเพื่อพระเยซูคริสต์จนเขาไม่มีเวลาพอที่จะมาทำความเข้าใจศาสนศาสตร์ที่ถูกต้องได้ ไม่ว่าจะเป็น การประกาศข่าวประเสริฐ, การตั้งคริสตจักร, การสอนพระคัมภีร์... มีสิ่งมากมายเหลือเกินที่ต้องทำ แต่ในความเป็นจริงถ้าเราใช้เวลาที่จะเรียบเรียงศาสนศาสตร์ของเราอย่างเป็นระบบ เราก็จะสามารถทำอะไรเพิ่มขึ้นอย่างมากมาในการรับใช้พระเยซูคริสต์และอาณาจักรของพระองค์

นี่คือบทเรียนแรกในซีรีส์ "การสร้างศาสนศาสตร์ระบบ" ในบทนี้เราจะศึกษาถึงศาสนศาสตร์ระบบหรือ "ระบบต่างๆ" ศาสนศาสตร์ระบบเป็นหนึ่งในวิธีหลักๆที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้นำคริสตจักรในการจัดการระเบียบของศาสนศาสตร์ เราตั้งชื่อบทเรียนนี้ว่า "ศาสนศาสตร์ระบบคืออะไร?" ในบทเรียนเบื้องต้นนี้เราจะเข้าไปสำรวจประเด็นพื้นฐานหลายประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาศาสนศาสตร์ระบบ

ในบทเรียนนี้เราจะพูดถึง 3 เรื่องหลัก: อันดับแรก คือ เราจะเปรียบเทียบศาสนศาสตร์พันธสัญญาใหม่กับศาสนศาสตร์ระบบว่ามีความคล้ายหรือแตกต่างกันอย่างไร? อันดับที่สอง เราจะดูที่เหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ที่ได้พัฒนาให้เกิดศาสนศาสตร์ระบบขึ้นมา ศาสนศาสตร์ระบบมาจากไหน? และอันดับสาม เราจะเข้าไปศึกษาถึงความสำคัญและอันตรายของศาสนศาสตร์ระบบ ข้อดีกับข้อเสียของระบบนี้มีอะไรบ้าง? โดยให้เราเริ่มต้นสำรวจความสัมพันธ์ระหว่างศาสนศาสตร์ของพันธสัญญาใหม่และศ

ศาสนศาสตร์ระบบ

พันธสัญญาใหม่

การเริ่มต้นด้วยความสัมพันธ์ระหว่างศาสนศาสตร์ระบบและพันธสัญญาใหม่
มันเป็นสิ่งที่สำคัญ เพราะในฐานะที่เราเป็นผู้ติดตามพระเยซูคริสต์
พวกเราต้องเชื่อมั่นในสิทธิอำนาจของพระวาระของพระเจ้าอย่างไม่มีข้อสงสัย
ไม่ใช่ในระบบของศาสนศาสตร์ใดๆไม่ว่ามันจะดีแค่ไหนก็ตาม
นอกจากพระคัมภีร์แล้ว ระบบของศาสนศาสตร์ทั้งปวง
ล้วนแต่สะท้อนถึงความไม่สมบูรณ์แบบของมนุษย์ที่เป็นคนบาป ดังนั้น ตั้งแต่เริ่มต้น
เราควรจะสนใจการเปรียบเทียบระหว่างศาสนศาสตร์ระบบกับพระวาระของพระเจ้า
ว่าในทางใดบ้างที่ศาสนศาสตร์ระบบมีความเหมือนพระวาระของพระเจ้า
และในทางใดบ้างที่แตกต่างกัน

เพื่อจะเห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่าง
ศาสนศาสตร์แห่งพันธสัญญาใหม่และศาสนศาสตร์ระบบ เราจะพูดถึง 2 เรื่องด้วยกัน
เรื่องแรก รูปทรงของศาสนศาสตร์ระบบ และเรื่องที่สอง
รูปทรงของศาสนศาสตร์พันธสัญญาใหม่

ศาสนศาสตร์ระบบ

เมื่อพูดถึงทางประวัติศาสตร์ ศาสนศาสตร์ระบบ
เป็นวิธีที่มีอิทธิพลมากที่สุดวิธีหนึ่งที่คริสเตียนได้สร้างศาสนศาสตร์ขึ้นมา
ในความเป็นจริงแล้ว
เป็นเรื่องยากที่เราจะเจอคริสเตียนสักคนที่ไม่ได้สัมผัสกับศาสนศาสตร์ระบบ
เวลาที่เรารู้ถึงพระเจ้าว่าทรงเป็นตรีเอกานุภาพ คือพระเจ้าดำรงอยู่เป็น 3 บุคคล
เท่าเทียมกันในองค์เดียว พวกเรากำลังฟังพยานของนักศาสนศาสตร์ระบบ
เวลาเรารู้ถึงพระเยซูคริสต์ว่าทรงเป็นบุคคลเดียว ที่เป็นพระเจ้าร้อยเปอร์เซ็นต์
และเป็นมนุษย์ร้อยเปอร์เซ็นต์ในเวลาเดียวกัน เรากำลังขึ้นอยู่กับ
หลักคำสอนที่ได้ถูกบรรยายในศาสนศาสตร์ระบบ เวลาเราใช้คำศัพท์เช่น
การบังเกิดใหม่, ความเชื่อ, การกลับใจใหม่, การชำระให้บริสุทธิ์,
และการถวายเกียรติสิริ,
เรากำลังใช้คำศัพท์ที่นักศาสนศาสตร์ระบบเป็นผู้กำหนดคำนิยาม
แต่เช่นเดียวกับศาสนศาสตร์ระบบ ถึงแม้มันจะมีอิทธิพลมากขนาดไหน
คริสเตียนส่วนใหญ่ก็ยังรู้สึกคลุมเครือในเรื่องนี้

เท่าที่คุณจะสามารถจินตนาการได้ นักศาสนศาสตร์ต่างๆ
ได้ให้คำนิยามที่แตกต่างกันออกไป
แต่เราสามารถเข้าใจความคิดหลายๆของศาสนศาสตร์ระบบไปรเตสแตนต์

จากคำนิยามที่มาจากหนังสือ "ศาสนศาสตร์ระบบ" ที่ทุกคนรู้จัก ของ ลูอิส เบคคอฟ ซึ่งเขาได้เขียนขึ้นมากลางศตวรรษที่ 20.

ศาสนศาสตร์ระบบ

พยายามที่จะนำเสนอความจริงทุกประการของศาสนาคริสต์อย่างเป็นระบบระเบียบ

คำนิยามที่ตรงไปตรงมานี้ได้เน้นถึง 3 ประการของศาสนศาสตร์ระบบ:

ประการแรก ศาสนศาสตร์ระบบจะใช้แต่สิ่งที่เป็นความจริง ประการที่สอง ศาสนศาสตร์ระบบจะพยายามที่จะนำเสนอความจริงเหล่านั้นในรูปแบบที่เป็น “ระบบ” ตามความสัมพันธ์ของความจริงต่างๆ และประการที่สาม ศาสนศาสตร์ระบบถูกสร้างขึ้นภายในบริบทของ "ศาสนาคริสต์"

ส่วนประกอบจากคำนิยามของเบคคอฟ เหล่านี้ จะนำเราไปสู่การอภิปรายใน 3 ทาง: อันดับแรกเราจะดูความจริงที่ว่า ศาสนศาสตร์ระบบได้พยายามที่จะถูกต้องตามพระคัมภีร์โดยการยึดมั่นความจริงต่างๆที่อยู่ในพระคัมภีร์ และอันดับที่สอง เราจะเห็นว่าศาสนศาสตร์ระบบพยายามที่จะใช้ตรรกะของความเชื่อมโยงกันโดยการสร้างระบบที่ทำให้ความจริงของพระคัมภีร์ทุกอย่างสามารถเกี่ยวโยงกันได้อย่างเข้าใจ และอันดับที่สาม

เราจะดูว่าศาสนศาสตร์ระบบได้ตามการเน้นและการจัดลำดับความสำคัญของศาสนา ศาสตร์แบบดั้งเดิมในด้านใดบ้าง ให้เรามาดูที่อันดับแรกคือ ศาสนศาสตร์ระบบต้องถูกต้องตามพระคัมภีร์

ตามพระคัมภีร์

เบคคอฟ ได้พูดถึง การที่ศาสนศาสตร์ระบบต้องขึ้นอยู่กับพระคัมภีร์ เมื่อเขาบอกว่า ศาสนศาสตร์ระบบจะเน้นเรื่อง "ความจริง" สำหรับนักศาสนศาสตร์โปรเตสแตนต์ ที่เชื่อมั่นใน sola scriptura หรือพระวจนะเท่านั้น การที่เราบอกว่าเน้นความจริง ก็เหมือนกับการบอกว่า ศาสนศาสตร์ของเราจะต้องถูกต้องตามพระวจนะของพระเจ้า และในความเป็นจริง หลักการสอนศาสนศาสตร์ระบบส่วนใหญ่ได้มาจากพระคัมภีร์โดยตรง เบคคอฟ ได้พูดถึงความจริงนี้ในหนังสือ "ศาสนศาสตร์ระบบ" ว่าอย่างนี้:

นักศาสนศาสตร์ระบบต้องแสดงให้เห็นว่าทุกส่วนของศาสนา ศาสตร์ระบบนั้นมี รากฝังลึกลงไปอยู่ดินแห่งพระวจนะ

แต่น่าเสียดายที่ คริสเตียนทุกคนไม่ได้คิดแบบนี้เกี่ยวกับศาสนศาสตร์ระบบ แทนที่จะเน้นศาสนศาสตร์ระบบในคำสอนของพระคัมภีร์ นักศาสนศาสตร์กลับเลือกที่จะไปในทางอื่นๆ อย่างน้อย 3 ทาง

นักศาสนศาสตร์บางคนเห็นศาสนศาสตร์ระบบเป็นเพียงแค่สิ่งที่ได้มาจากขนบธรรมเนียมนิยมในคริสตจักรหรือความเชื่อมากมาย

พวกเขามองเห็นว่าเป็นแค่การวิเคราะห์ตรวจสอบหลักคำสอนในประวัติศาสตร์อย่างระมัดระวัง นักศาสนศาสตร์คนอื่นๆ

เห็นว่าศาสนศาสตร์ระบบได้มาจากประสบการณ์ส่วนตัวทางศาสนาเป็นหลัก

นักศาสนศาสตร์เหล่านี้ได้พยายามที่จะนำลำดับต่างๆของระบบเข้าไปสู่จินตนาการทางศาสนาและการหยั่งรู้ของมนุษย์

แต่ก็ยังคมีนักศาสนศาสตร์คนอื่นๆที่ไปเพ่งมองที่หลักปรัชญาที่ไม่สอดคล้องกับความเชื่อของคริสเตียน

เปรียบเสมือนว่าหลักปรัชญาเหล่านั้นเป็นดินอีกแห่งหนึ่งที่ศาสนศาสตร์ระบบสามารถเติบโตขึ้นได้

นักศาสนศาสตร์เหล่านี้ได้ทำให้ศาสนศาสตร์ระบบกลายเป็นเพียงปรัชญาทางศาสนา

ถึงตอนนี้ ทุกคนที่มีส่วนร่วมในศาสนศาสตร์ระบบ

ล้วนแต่มีส่วนเกี่ยวข้องในขนบธรรมเนียมนิยมของคริสตจักร, ประสบการณ์ทางศาสนา, และความคิดทางปรัชญาไม่มากนักน้อย แต่ในบทเรียนของเรา

พวกเราจะนิยามศาสนศาสตร์ระบบที่ดีว่าเป็นการสอนที่หยั่งรากลึกอยู่ในคำสอนของพระคัมภีร์

เราจะไม่พยายามที่จะตั้งศาสนศาสตร์ระบบของเราบนขนบธรรมเนียมประเพณีของคริสตจักร ประสบการณ์ทางศาสนาหรือหลักปรัชญา เช่นเดียวกับพระเยซูคริสต์เอง

พวกเราได้เข้าใจว่า ศาสนศาสตร์ที่ดี รวมถึงศาสนศาสตร์ระบบ

จะต้องถูกต้องตามหลักพระคัมภีร์

เมื่อเราได้เห็นแล้วว่าศาสนศาสตร์ระบบได้พยายามที่จะตรงตามพระคัมภีร์

เราควรจะเข้าใจความพยายามของศาสนศาสตร์ระบบในการเชื่อมโยงอย่างมีเหตุผลด้วยการจัดระเบียบคำสอนของพระคัมภีร์ในแบบที่เป็นระบบระเบียบ

ใช้ตรรกะ

ดังเช่นที่คำนิยามของเบอคอฟ ได้ชี้ให้เราเห็นว่า

ศาสนศาสตร์ระบบได้ตั้งเป้าหมายว่าจะ

"นำเสนอความจริงต่างๆให้เป็นระบบระเบียบ"

หรือเหมือนที่เขาได้บรรยายเพิ่มเติมในที่อื่น:

การตีความของเบอคอฟ ได้ให้เราเห็นว่า

ศาสนศาสตร์ได้ตั้งเป้าหมายว่าจะ

"แสดงความจริงต่างๆให้เป็นระบบระเบียบ"

หรือเหมือนที่เขาได้บรรยายเพิ่มเติมในที่อื่น: นักศาสนศาสตร์ระบบ...

ตั้งเป้าหมายว่าจะ นำความจริงต่างๆมารวมไว้เป็นระบบเดียวกัน

ในมุมมองนี้ หน้าทีของนักศาสนศาสตร์ระบบก็คือ สรุปความเชื่อของคริสเตียน

เพื่อที่พวกเขาจะสร้างระบบที่ครอบคลุม, มีระเบียบ, และมีเหตุมีผลด้วย นักศาสนศาสตร์ระบบได้พยายามที่จะทำให้เห็นได้อย่างชัดเจนว่า คำสอนของพระคัมภีร์เปิดเผยให้เห็นถึงระบบความเชื่อต่างๆ ที่มีความเป็นหนึ่งเดียวกันอย่างมีเหตุมีผล

ในทุกยุคทุกสมัย

มีคริสเตียนจำนวนมากพอใจที่จะปล่อยให้ความเชื่อของพวกเขาไร้การเชื่อมโยงกัน พวกเราเชื่อบางอย่างเกี่ยวกับพระเจ้า

พวกเราเชื่อสิ่งอื่นๆเกี่ยวกับความเชื่อและความรอด

พวกเรามีความเชื่ออื่นเกี่ยวกับจริยธรรมและคุณธรรม ถึงแม้ว่าคริสเตียนส่วนใหญ่มีความเชื่อในหลายสิ่ง

บ่อยครั้งเราปล่อยให้ความเชื่อเหล่านั้นขาดความเชื่อมโยงกัน

ในทางตรงกันข้าม

ศาสนศาสตร์ระบบได้ให้ความสำคัญเป็นอย่างมากกับการแสดงให้เห็นความเชื่อมโยงกันของความเชื่อคริสเตียน

นักศาสนศาสตร์ระบบพยายามที่จะนำเอาชิ้นส่วนต่างๆที่พระคัมภีร์สอน และอธิบายความสัมพันธ์อย่างมีเหตุมีผลของสิ่งต่างๆ

อย่างต่อเนื่องและครอบคลุมมากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ในความเป็นจริง

นี่ก็คือสาเหตุที่ได้เรียกระเบียบนี้ว่า ศาสนศาสตร์ระบบ ซึ่งเป้าหมายก็คือ การแสดงให้เห็นถึง ระบบของศาสนศาสตร์ที่มีพระคัมภีร์เป็นผู้สอน

ลำดับที่ 3

ศาสนศาสตร์ระบบไม่ได้เพียงแค่พยายามที่จะตรงตามพระคัมภีร์หรือมีเหตุมีผลเท่านั้น แต่ยังสามารถรักษาความต่อเนื่องของเรื่องที่สำคัญของคริสเตียนในสมัยดั้งเดิม ด้วยการเน้นคำสอนที่มีความสำคัญต่อประวัติศาสตร์คริสตจักร

แบบดั้งเดิม

คำนิยามของเบอคอฟได้พูดถึงเรื่องนี้ด้วยการบอกว่า ศาสนศาสตร์ระบบได้จัดการกับความจริงต่างๆโดยอยู่ภายใต้คำว่า "ศาสนาศรีสต์" เขาได้เพิ่มเติมคำนิยามของเขาไว้อย่างละเอียดดังนี้:

(นักศาสนศาสตร์ระบบ) ไม่ควร ...

ดำเนินไปด้วยการสันนิษฐานว่าการพัฒนาทางคำสอนของสมัยก่อน

เป็นการความผิดพลาดอันยิ่งใหญ่ ดังนั้น

เขาจึงจำเป็นที่จะต้องเริ่มงานของเขาใหม่ทั้งหมด

ในศาสนศาสตร์ระบบ พวกเราได้พยายามที่จะมองคำสอนต่างๆ ในแง่ของศาสนาศรีสต์ ในแง่ของการเน้น และการจัดลำดับความสำคัญของศาสนศาสตร์แบบดั้งเดิม เพราะฉะนั้นนักศาสนศาสตร์ ไม่ได้ทำงานกับพระคัมภีร์เท่านั้น แต่ทำงานกับวิธีหลักๆ

ที่คำสอนของพระคัมภีร์ได้เคยถูกนำมาใช้โดยนักศาสนศาสตร์ตลอดทั้งประวัติศาสตร์คริสตจักร

ข้อกังวลในเรื่องการเน้นขนบธรรมเนียมแบบดั้งเดิม
 คงจะเป็นสาเหตุที่ทุกศาสนศาสตร์ระบบโปรเตสแตนต์ เกือบทุกที่มีโครงสร้างพื้นฐานเดียวกันที่ไม่แตกต่างกัน
 จากการติดตามข้อกังวลของสิ่งที่ศาสนศาสตร์ได้สะท้อนออกมาซึ่งได้รับการพัฒนาในตลอดหลายศตวรรษที่ผ่านมา
 นักศาสนศาสตร์ระบบมักจะจัดลำดับคำสอนของพระคัมภีร์ตามรูปแบบนี้:
 พวกเขามักจะเริ่มต้นกับ Bibliology คือ คำสอนถึงพระคัมภีร์ หรือ โมทีกิ Theology Proper คือคำสอนถึงพระเจ้า หลังจากนั้นเขาจะสอนถึงมานุษยวิทยา หรือคำสอนเกี่ยวกับมนุษย์ และจะเน้นเป็นพิเศษ
 ในเรื่องความจำเป็นของมนุษย์ที่จะได้รับความรอดหลังจากนั้น Soteriology หรือคำสอนถึงความรอด ต่อไปก็คือ Esclesiology หรือคำสอนเกี่ยวกับคริสตจักร และสุดท้าย Eschatology หรือคำสอนถึงวันสิ้นโลก
 การเรียงลำดับพื้นฐานเช่นนี้เป็นลักษณะของศาสนศาสตร์ระบบต่างๆ
 เพราะนักศาสนศาสตร์ระบบได้ลำดับความสำคัญเหล่านี้จากศาสนศาสตร์คริสเตียนแบบดั้งเดิม

ดังนั้น เราจะได้เห็นลักษณะอย่างน้อย 3 ของศาสนศาสตร์ระบบ
 ดูเหมือนว่านักศาสนศาสตร์ระบบโปรเตสแตนต์ที่สอนถูกต้อง
 พยายามที่จะสร้างศาสนศาสตร์ที่ตรงกับพระคัมภีร์, มีเหตุผล, และมี
 และการเน้นและการจัดลำดับความสำคัญแบบดั้งเดิม
 ตอนนี้นำได้ร่างรูปทรงศาสนศาสตร์ระบบแล้ว
 เราควรจะไปต่อกับแนวคิดลำดับถัดไป: รูปแบบของศาสนศาสตร์พันธสัญญาใหม่

ศาสนศาสตร์พันธสัญญาใหม่

แน่นอนที่ว่า
 นักศาสนศาสตร์ระบบที่ดีจะให้ความสนใจกับพระคัมภีร์ทั้งเล่มรวมถึงพันธสัญญาเดิม
 แต่ในบทเรียนนี้เราจะจำกัดตัวเองถึงการเปรียบเทียบศาสนศาสตร์ระบบ
 และศาสนศาสตร์ของพันธสัญญาใหม่
 ด้วยความเคารพ
 มันช่างเหมาะสมดังเช่นที่เบอคอฟได้แนะนำไว้ว่าให้คิดถึงศาสนศาสตร์ระบบเป็นเหมือน
 อดันไม้ที่มีรากหยั่งลงไป ในพันธสัญญาใหม่
 การเปรียบเทียบนี้มีประโยชน์อย่างมากตั้งแต่แรก
 เพราะว่ามันได้ย้ำเตือนเราว่าศาสนศาสตร์ระบบได้ชีวิตของมันมาจากพระคัมภีร์
 นักศาสนศาสตร์ระบบที่สอนถูกต้องก็จะพยายามทำให้ข้อยืนยันต่างๆของพวกเขาตรงกับ
 พระคัมภีร์มากที่สุดเท่าที่เป็นไปได้ ในแง่นี้ก็คือ
 ศาสนศาสตร์ระบบที่ดีจะคล้ายกับศาสนศาสตร์ของพันธสัญญาใหม่ค่อนข้างมาก
 แต่ในอีกด้านหนึ่ง ซึ่งคล้ายกับต้นไม้

ศาสนศาสตร์ระบบก็มีการขยายออกจากดินของพระคัมภีร์ ซึ่งนั่นหมายความว่าถึงแม้ศาสนศาสตร์ระบบจะเติบโตมาจากพันธสัญญาใหม่

แต่มันสามารถเติบโตขึ้นไปเป็น บางสิ่งที่แตกต่างจากพันธสัญญาใหม่อย่างมาก

เพื่อให้เราเห็นความแตกต่างเหล่านี้ เราจะพูดถึงคุณสมบัติ 4

ประการของศาสนศาสตร์พันธสัญญาใหม่ที่แตกต่างจากศาสนศาสตร์ระบบ:

ประการแรก

ความสัมพันธ์ในความหลากหลายของศาสนศาสตร์ของพันธสัญญาใหม่; ประการที่ 2

ความเป็นศิษยาภิบาลของพันธสัญญาใหม่; ประการที่ 3 หมวดต่างๆ

ที่ได้ใช้ในการบรรยายศาสนศาสตร์พันธสัญญาใหม่; และประการที่ 4

ขอบข่ายของศาสนศาสตร์พันธสัญญาใหม่

ให้เราเริ่มต้นด้วยการดูที่คำศัพท์ที่และหมวดหมู่ที่หลากหลายที่เราได้พบในพันธสัญญาใหม่

ความหลากหลาย

ดังที่เราได้เห็นแล้ว

ศาสนศาสตร์ระบบได้ถูกสร้างขึ้นมาจากเรื่องราวต่างๆที่ได้มีการอภิปรายกันซ้ำแล้ว

ซ้ำอีกในประวัติศาสตร์คริสตจักร

ประวัติศาสตร์ที่ยาวนานนี้ได้สร้างภาษาและหมวดหมู่ต่างๆที่นักศาสนศาสตร์ระบบทุก

คนมีแนวโน้มที่จะทำตามเสมอ เพื่อให้แน่ใจ

นักศาสนศาสตร์ระบบได้พยายามที่จะบรรยายในแบบของพวกเขาเองที่แตกต่างกัน

ออกไป พวกเขาที่ไม่ได้เหมือนกันหมดซะทุกเรื่อง

แต่ศาสนศาสตร์ระบบโดยรวมมีมาตรฐานความเป็นระบบระเบียบที่ค่อนข้างสูง

ทำให้ต้องมีการใช้ภาษาและหมวดหมู่ที่เหมือนกันเป็นส่วนมาก

พันธสัญญาใหม่ก็ ไม่ได้สะท้อนความเหมือนกันมากนัก

มีความหลากหลายในพันธสัญญาใหม่ ทั้งในด้านภาษาและหมวดหมู่มากยิ่งขึ้นกว่า

ในศาสนศาสตร์ระบบ ในที่นี้เราต้องระมัดระวังที่จะไม่พูดเกินจริงในเรื่องนี้

หลายต่อหลายประเด็นที่เป็นเรื่องพื้นฐานและเป็นเรื่องสำคัญของคริสเตียนที่

นักเขียนในพันธสัญญาใหม่ได้ใช้ภาษา,

รูปแบบและโครงสร้างของแนวคิดในรูปแบบเดียวกัน

มันไม่ใช่ว่าศาสนศาสตร์พันธสัญญาใหม่มีความลึกซึ้งถึงขั้นที่ไม่เป็นเอกรูปเลย

ยกตัวอย่างเช่น

พวกเขาได้บรรยายภาพของพระเจ้าจากคำสอนในพันธสัญญาเดิมในแบบคล้ายๆกัน

พวกเขาต่างก็สอนว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์หรือพระเมสสิยาห์

และพวกเขาได้เห็นด้วยกันในเรื่องความเชื่อที่ค่อนข้างซับซ้อนนี้ว่ามันหมายความว่า

อย่างไร พวกเขาเห็นด้วยกันถึงความหมายของความบาปและความรอด

รายการความเชื่อที่เหมือนกันนี้มีความยาวที่ไม่รู้จบ

แต่ควบคู่ไปกับความเชื่อที่มีเหมือนกันเหล่านี้ มันก็มีความชัดเจนว่า

ศาสนศาสตร์พันธสัญญาใหม่มีความหลากหลายเช่นกัน

นักเขียนพันธสัญญาใหม่แต่ละคนต่างก็ได้บรรยายศาสนศาสตร์ของตนเองในรูปแบบที่แตกต่างกัน

เหตุผลหนึ่งที่มีความแตกต่าง ได้พบในคำสอนที่เรียกว่า การดลใจแบบธรรมชาติ (organic inspiration) พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ป้องกันผู้เขียนพระคัมภีร์จากข้อผิดพลาดและจากการเขียนอะไรที่ขัดแย้งกัน

แต่พระเจ้าก็ไม่ได้ทำให้ภาษาและหมวดหมู่ของผู้เขียนพระคัมภีร์ราบเรียบจนเหมือนกันไปทั้งหมด ผู้เขียนพระคัมภีร์แต่ละคนเขียนจากมุมมองที่มาจากพื้นเพของตนเอง จากบุคลิกและประสบการณ์ของตนเอง ผลที่เกิดขึ้นคือ

ผู้เขียนพันธสัญญาใหม่ได้บรรยายความเชื่อคริสเตียนออกมาในรูปแบบที่เห็นพ้องต้องกัน แต่ด้วยวิธีที่แตกต่างกัน

นี่ก็คือเหตุผลที่ทำให้วิธีที่อาจารย์เปาโลพูดถึงความเชื่อคริสเตียนไม่เหมือนกับวิธีของลูกา ยอห์นก็แตกต่างจากมัทธิว มาระโกก็ต่างจากเบโตร

ถ้าเปรียบเทียบกับวิธีพื้นฐานในการจัดให้เป็นระบบระเบียบของศาสนศาสตร์ระบบ

ศาสนศาสตร์พันธสัญญาใหม่ก็มีความหลากหลายค่อนข้างมาก

นอกจากมีความหลากหลายแล้ว,

ศาสนศาสตร์พันธสัญญาใหม่มีความเป็นเหมือนศิษยาภิบาลมากกว่าศาสนศาสตร์ระบบ

ความเป็นศิษยาภิบาล

ศาสนศาสตร์ระบบถูกสร้างขึ้นเพื่อจะมีคำอธิบายที่เป็นเหตุเป็นผลที่ไม่ขัดแย้งกันและครอบคลุมถึงความเชื่อของคริสเตียน

มันจะเน้นที่ความจริงที่เป็นถาวรและเป็นสากล ดังนั้น

บ่อยครั้งผลที่ได้มาจะเป็นคุณลักษณะทางนามธรรมและทางทฤษฎี เน้นเรื่องเช่น

พระเจ้าในพระองค์เอง, ทฤษฎีเกี่ยวกับการไถ่บาป, พิธีต่างๆ,

และเรื่องอื่นๆที่เป็นนามธรรม

ในทางตรงกันข้าม

ศาสนศาสตร์ของพันธสัญญาใหม่ก็มีความเป็นเหมือนศิษยาภิบาลมากกว่า

ผู้เขียนพันธสัญญาใหม่ได้บรรยายศาสนศาสตร์ของเขาในแบบที่พูดถึงความต้อองการที่เฉพาะเจาะจงในรูปแบบที่เฉพาะเจาะจง อีกครั้งหนึ่งที่เราต้องระมัดระวังที่จะไม่พูดถึงเรื่องนี้เกินความจริงมากเกินไป

ผู้เขียนพันธสัญญาใหม่

ก็ได้เคยกล่าวถึงความจริงที่เป็นนิจันร์และนามธรรมเช่นกัน แต่ส่วนใหญ่แล้ว

งานเขียนของพวกเขาจะเกี่ยวข้องกับการพูดถึงความท้าทายเฉพาะเจาะจงที่ผู้เชื่อต้องประสบในยุคสมัยของพวกเขา

ยกตัวอย่างเช่น การเน้นในเรื่องการอภิบาลนี้ได้อธิบายว่า

ทำไมจดหมายของอาจารย์เปาโลในแต่ละฉบับจึงมีความแตกต่างกัน

ถ้าอาจารย์เปาโลมีความตั้งใจที่จะเขียนแบบศาสนศาสตร์ระบบ

เขาก็อาจจะเขียนเป็นจดหมายฉบับเดียว

แต่เนื้อหาและการเน้นของจดหมายแต่ละฉบับต่างกันมากเพราะจดหมายแต่ละฉบับกำลังพูดถึงความต้องการและปัญหาของคริสตจักรที่ต่างกัน

โดยไม่มีข้อกังขา

ผู้เขียนพันธสัญญาใหม่มีความเข้าใจในศาสนศาสตร์อย่างลึกซึ้ง

แต่เมื่อมาถึงการเขียนบรรยายศาสนศาสตร์ของพวกเขาในพันธสัญญาใหม่

เขาก็ไม่ได้พยายามที่จะอธิบายแนวคิดที่ลึกซึ้งเหล่านั้น

แต่เป้าหมายของพวกเขา กลับเป็นการที่จะอภิบาลดูแลผู้คนด้วยการนำศาสนศาสตร์มาประยุกต์ใช้ในเหตุการณ์ชีวิตจริง

ดังนั้นแทนที่จะเน้นไปที่การบรรยายคำสอนแบบมีเหตุมีผล

ผู้เขียนพันธสัญญาใหม่มุ่งเน้นไปที่ความต้องการที่แท้จริงของผู้คนในชีวิตประจำวัน

และเน้นที่วิธีที่ศาสนศาสตร์จะเข้าไปตอบสนองความต้องการเหล่านั้น

เพราะฉะนั้นงานเขียนศาสนศาสตร์ของพวกเขาจะแตกต่างเป็นอย่างมากกับศาสนศาสตร์ระบบทั่วไป

ลำดับที่ 3

ศาสนศาสตร์พันธสัญญาใหม่แตกต่างกับศาสนศาสตร์ระบบเพราะพันธสัญญาใหม่ได้บรรยายศาสนศาสตร์ของมันในหลายรูปแบบ

ผู้เขียนของพันธสัญญาใหม่ได้ใช้สไตล์การเขียนหลายรูปแบบ

หมวดหมู่

ศาสนศาสตร์ระบบได้ถูกเขียนมาเป็นแบบเดียว: อาจจะเรียกมันว่า

เป็นเรียงความบทใหญ่หรือบทความ

เกือบทุกอย่างที่เราได้เห็นในศาสนศาสตร์ระบบจะเป็นสไตล์แบบนี้

ในทางตรงกันข้าม ศาสนศาสตร์ในพันธสัญญาใหม่

ได้ถูกบรรยายในหลายรูปแบบ มีวิธีการเขียนที่หลากหลายปรากฏในพันธสัญญาใหม่

กล่าวอย่างกว้างๆคือ ประกอบด้วยงานเขียน 2 แบบเป็นหลักคือ :

การเล่าเรื่องและจดหมาย พระกิตติคุณทั้ง 4 เล่มและกิจการอัครทูตเป็นการเล่าเรื่อง

และแน่นอนที่ส่วนที่เหลือของพันธสัญญาใหม่เป็นจดหมาย

และภายใต้การเล่าเรื่องและจดหมายต่างๆในพันธสัญญาใหม่นี้ เรายังได้เจอ บทเพลง,

คำอธิษฐาน, คำสั่ง, การกล่าวหา, คำขอร้องส่วนตัว, นิमित, การเตือน,

และการเขียนอีกหลากหลายแบบอีกด้วย

ซึ่งการเขียนเหล่านี้แทบจะไม่มีปรากฏในศาสนศาสตร์ระบบเลย

เราจะเห็นความแตกต่างมากมายระหว่างศาสนศาสตร์ในพันธสัญญาใหม่และศาสนศาสตร์ระบบเมื่อเราเปรียบเทียบโครงสร้างหรือกรอบทางศาสนศาสตร์ของทั้งสอง

อย่าง ซึ่งก็คือ วิธีการจัดระเบียบศาสนศาสตร์

ด้วยการนำคำสอนมาเชื่อมโยงกันและกัน

โครงสร้างพื้นฐาน

โดยปกติแล้วศาสนศาสตร์ระบบจะตามโครงสร้างพื้นฐานที่ได้รับการพัฒนามาหลายศตวรรษตลอดช่วงประวัติศาสตร์คริสตจักร เหมือนที่เราได้เห็นแล้ว

ศาสนศาสตร์ระบบโปรเตสแตนต์เกือบทั้งหมดมีรูปแบบตามนี้:

คำสอนเกี่ยวกับพระคัมภีร์, หรือคำสอนเกี่ยวกับพระเจ้า จะมาเป็นลำดับแรก - มานุษยวิทยา, หรือคำสอนเกี่ยวกับมนุษย์, Soteriology

หรือคำสอนเกี่ยวกับความรอด, Escclsiology หรือคำสอนเกี่ยวกับคริสตจักร, และ Eschatology หรือคำสอนเกี่ยวกับวันสิ้นโลก

จริงๆแล้วมันเป็นเรื่องชัดเจนสำหรับทุกคนที่คุ้นเคยกับพันธสัญญาใหม่ว่าผู้เขียนพันธสัญญาใหม่ได้พูดถึงเรื่องเหล่านี้ทั้งหมด พันธสัญญาใหม่ได้สอนถึงพระคัมภีร์, พระเจ้า, มนุษย์, ความรอด, คริสตจักรและเรื่องยุคสุดท้าย

แต่ในเวลาเดียวกันมันเป็นเรื่องสำคัญที่จะเข้าใจว่า

ศาสนศาสตร์พันธสัญญาใหม่ไม่ได้มีการจัดเรียงหัวข้อเหล่านั้นตามรูปแบบเหมือนในศาสนศาสตร์ระบบ แต่แทนที่จะเขียนในรูปแบบนั้น

พันธสัญญาใหม่ได้ถูกเขียนตามนักศาสนศาสตร์ชาวยิวในสมัยศตวรรษแรก คือ

ผู้เขียนพันธสัญญาใหม่ได้วางหลักการทางศาสนศาสตร์ของเขาไว้รอบๆหัวข้อ

อาณาจักรของพระเจ้าที่พระเมสสิยาห์จะนำมา

หลายศตวรรษก่อนที่พระเยซูจะเสด็จมา

ผู้เผยพระวจนะในพันธสัญญาเดิมได้เปิดเผยว่าพระเจ้าจะทรงลงโทษชนชาติอิสราเอลที่เต็มไปด้วยความบาปด้วยการถูกจับไปเป็นเชลยและการตกไปอยู่ภายใต้การปกครองที่โหดร้ายของคนต่างชาติ

แต่ผู้เผยพระวจนะเหล่านี้ก็ได้พูดถึงยุคสุดท้ายด้วยเช่นกันว่า

พระเจ้าจะทำให้การตกเป็นเชลยได้สิ้นสุดลงและจะนำวันแห่งชัยชนะและการอวยพรมาให้ พระองค์จะทรงทำสิ่งนี้ผ่านทางพระเมสสิยาห์

เพื่อที่จะก่อตั้งอาณาจักรสุดท้ายของพระเจ้าบนแผ่นดินโลก

และนำการพิพากษาที่ยิ่งใหญ่ที่สุดมาแก่ศัตรูของพระเจ้าและนำการอวยพรอันยิ่งใหญ่ที่สุดมายังชนชาติยิวรวมถึงทุกชนชาติที่สัตย์ซื่อกับพระองค์

ในช่วงเวลาของพันธสัญญาใหม่

ชนชาติยิวได้ทนทุกข์จากการตกเป็นเชลยเป็นเวลาหลายชั่วอายุคน

ด้วยเหตุนี้เองการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์

และการก่อตั้งอาณาจักรสุดท้ายของพระเจ้าที่จะมาพร้อมกับพระองค์

จึงกลายเป็นหนึ่งในประเด็นที่สำคัญที่สุด

หรือเป็นศูนย์รวมของศาสนศาสตร์ของชาวยิว

นักศาสนศาสตร์ชาวยิวในสมัยก่อนนั้นก็ยุ่งอยู่กับการตอบคำถามแบบนี้:

"พระเมสสิยาห์จะเสด็จมาตอนไหน?"

"พระเมสสิยาห์จะนำวันแห่งการพิพากษาใหญ่และการอวยพรมาได้อย่างไร?" และ

"ชนชาติของพระเจ้าที่สัตย์ซื่อกับพระองค์ควรจะใช้ชีวิตการใช้ชีวิตอย่างไรในระหว่างที่รอคอยการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์?"

เรื่องเหล่านี้ก็เรื่องที่สำคัญของผู้เขียนพันธสัญญาใหม่ด้วย ผู้เขียนพันธสัญญาใหม่ได้สร้างศาสนศาสตร์ของเขาเกี่ยวกับช่วงสุดท้ายของอาณาจักรของพระเจ้าและพระเมสสิยาห์

แต่พวกเขาก็ได้ทำในแบบที่เห็นได้ชัดว่าเป็นวิธีของคริสเตียน

พระเยซูและอัครทูตของพระองค์ได้บรรยายว่าการสิ้นสุดลงของเป็นเชลย และการเสด็จมาของอาณาจักรแห่งพระเมสสิยาห์ของพระเจ้า จะไม่ได้เกิดขึ้นในแบบที่เรียบง่ายและตรงไปตรงมาดังเช่นที่นักศาสนศาสตร์ชาวยิวได้คาดหวังไว้ หนึ่งในเป้าหมายหลักของผู้เขียนพันธสัญญาใหม่ก็คือ ต้องการอธิบายการเปลี่ยนแปลง จากการเป็นเชลยและความบาปในยุคนั้น ไปสู่อาณาจักรพระเมสสิยาห์ของพระเจ้า จะเป็นกระบวนการที่ซับซ้อนและต่อเนื่อง ตามที่พันธสัญญาใหม่ได้กล่าวไว้ พระเยซูเป็นผู้ที่ทำให้การเป็นเชลยสิ้นสุดลงอย่างเป็นทางการและทรงเริ่มต้นอาณาจักรพระเมสสิยาห์ในช่วงเวลาที่พระองค์ยังอยู่บนโลกนี้ วันหนึ่งพระเยซูจะเสด็จกลับมาและนำพาอาณาจักรของพระองค์มาถึงความสำเร็จของการพิพากษาสุดท้ายและการอวยพร แต่ในระหว่างนี้ ช่วงเวลาของการเป็นเชลยและอาณาจักรแห่งพระเมสสิยาห์ของพระเจ้าต่างก็ดำรงอยู่ไปด้วยกัน

ผู้เขียนของพันธสัญญาใหม่ได้จัดวางโครงสร้างของทุกอย่างที่เขาเชื่อไว้ตามรูปแบบนี้ ตัวอย่างเช่น เขาไม่ได้อธิบายว่าพระเจ้าอยู่ในรูปนามธรรม พวกเขาให้ความสำคัญกับการอธิบายว่าพระเจ้าได้ทำอะไรบ้างในยุคของความบาป, พระองค์จะทำอะไรในช่วงเวลาคาบเกี่ยวของสองยุค,

และพระองค์จะทรงทำอะไรในยุคที่กำลังจะมาถึง เขาไม่ได้มาอภิปรายกันตามศาสนศาสตร์เกี่ยวกับคำสอนของพระคริสต์ แต่พวกเขากลับอธิบายว่าพระองค์ทรงเป็นใครในการเริ่มต้นของอาณาจักร, ช่วงเวลาของการต่อเนื่องและช่วงเวลาทุกอย่างจะสำเร็จลุล่วงอย่างสมบูรณ์

พระวิญญูญาณบริสุทธิเองก็ได้ถูกบรรยายอยู่ใน 3 ชั้นตอนนี้ในฐานะ "ผู้ที่ได้เสด็จมา" "ผู้ที่ได้ทำให้คริสตจักรมีฤทธิ์เดช,"

"ผู้ที่วันหนึ่งจะทรงเติมทุกอย่างในทุกแห่งให้เต็มบริบูรณ์"

แม้แต่คำสอนเกี่ยวกับเรื่องความรอดก็ได้ถูกออกแบบจากรูปแบบความคิดนี้ ความรอดเป็นสิ่งที่สำเร็จแล้ว

แต่ในขณะที่เดียวกันความรอดก็กำลังจะถูกทำให้สำเร็จในช่วงเวลาแห่งการต่อเนื่องของคริสตจักรและจะทำให้สำเร็จแบบสมบูรณ์

เมื่อพระเยซูคริสต์ทรงเสด็จกลับมาในพระสิริ ในแง่ที่รูปแบบพื้นฐานของศาสนศาสตร์พันธสัญญาใหม่แตกต่างกับรูปแบบพื้นฐานของศาสนศาสตร์ระบบ

ดังนั้นเราจะเห็นแล้วว่า

เมื่อเปรียบเทียบศาสนศาสตร์ระบบและศาสนศาสตร์พันธสัญญาใหม่

เราจะพบว่ามีหลายอย่างที่คล้ายกันและมีหลายอย่างที่ต่างกัน

รากของศาสนศาสตร์ระบบอยู่ในพระวจนะของพระเจ้า;

การยืนยันและการกล่าวอ้างทางศาสนศาสตร์ทั้งหมดก็ต้องเป็นความจริงทางพระคัมภีร์, และต้องยอมรับคำสอนและความจริงเดียวกัน

ในแง่นี้ทั้งสองก็ใกล้เคียงกันแต่ในเวลาเดียวกัน
ยังคงมีความแตกต่างที่สำคัญระหว่างศาสนศาสตร์ระบบและศาสนศาสตร์ของพันธสัญญาใหม่

เราก็ได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างพันธสัญญาใหม่และศาสนศาสตร์ระบบแล้ว เราก็พร้อมแล้วที่จะอภิปรายในเรื่องที่ 2 ซึ่งคือการพัฒนาของศาสนศาสตร์ระบบตลอดทั้งช่วงประวัติศาสตร์คริสตจักรคริสเตียน

การพัฒนาทางประวัติศาสตร์

อย่างที่เรารู้ได้เห็นแล้ว

ศาสนศาสตร์ระบบแตกต่างกับศาสนศาสตร์ของพันธสัญญาใหม่ในหลายทางที่สำคัญหลายทาง แต่ความแตกต่างเหล่านี้ทำให้เกิดคำถามที่ทุกคนสงสัยเช่น:

"ทำไมชาวโปรเตสแตนต์ที่อุทิศตนให้กับพระคัมภีร์
จึงไปสนับสนุนระบบศาสนศาสตร์ซึ่งแตกต่างจากพันธสัญญาใหม่อย่างมาก?"

"ศาสนศาสตร์ระบบได้กลายมาเป็นหนึ่งในวิธีที่
คริสเตียนได้ให้ความเคารพในการสร้างโครงสร้างทางศาสนศาสตร์ได้อย่างไร?"

เราสามารถสรุปเรื่องนี้ได้ดังนี้

ศาสนศาสตร์ระบบได้ผ่านระบบอันยาวนานต่อการตอบสนองในคริสตจักรและได้มีส่วนช่วยเหลือโลกที่กำลังเปลี่ยนแปลง

ขณะที่ศาสนาคริสต์ได้แผ่ขยายจากเยรูซาเล็มไปยังส่วนอื่นๆของโลก

นักศาสนศาสตร์คริสเตียนต้องตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงและปัญหาหลากหลายมากมาย

วิธีหนึ่งที่พวกเขาได้ทำคือหาวิธีใหม่ๆที่จะอธิบายและนำคำสอนของพระคัมภีร์ไปประยุกต์ใช้ ท้ายที่สุดแล้ว วิธีต่างๆที่เขาได้ใช้ได้เติบโตขึ้นจนกลายเป็นศาสนศาสตร์ระบบ

เริ่มแรกเดิมที

คริสเตียนส่วนใหญ่เริ่มถดถอยไปจากความคิดในเรื่องการสร้างศาสนศาสตร์

เพื่อตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรม

แต่พันธสัญญาใหม่ได้กล่าวไว้อย่างชัดเจนว่า

เป็นความรับผิดชอบของเราที่เป็นผู้ติดตามพระเยซูคริสต์ที่จะยึดมั่นอยู่ในความจริงที่พระคัมภีร์ได้เปิดเผยให้แก่เรา

และที่จะสื่อสารความจริงนั้นเพื่อที่คนอื่นจะได้เข้าใจ

ในความเป็นจริงพระเยซูคริสต์เองได้สอนให้เราทำตามพระมหาบัญชาของพระองค์เอง ฟังคำตรัสของพระองค์ใน มัทธิว บทที่ 28:19-20:

เพราะฉะนั้น

ท่านทั้งหลายจงออกไปและนำชนทุกชาติมาเป็นสาวกของเรา

จงบัพติศมาพวกเขาในพระนามของพระบิดา พระบุตร

และพระวิญญาณบริสุทธิ์

และสอนพวกเขาให้ถือรักษาสิ่งสารพัดที่เราสั่งพวกท่านไว้ และนี่แน่ะ เราจะอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอไป จนกว่าจะสิ้นยุค” (มัทธิว 28:19-20 THSV11).

จะสังเกตเห็นบางอย่างได้: พระเยซูไม่ได้บอกว่า "จงออกไปและอ่านพระคัมภีร์ให้ทุกชนชาติ" ในความเป็นจริง การอ่านพระวาจาของพระเจ้าในที่สาธารณะก็เป็นเรื่องสำคัญของพันธกิจของคริสตจักร แต่สิ่งนี้ไม่ใช่สิ่งที่พระเยซูได้สั่งให้เราทำในพระมหาบัญชา ในการที่จะทำให้พระมหาบัญชาของพระองค์สำเร็จ พวกเราต้อง "สอน" พระวาจาของพระองค์ ต้องสอนพระคัมภีร์

กล่าวอีกแบบหนึ่งก็คือ เราจะต้องหาวิธีที่จะสื่อสารความจริงของพระคัมภีร์ ซึ่งในการทำแบบนี้มักจะต้องมีการจัดรูปแบบและการอธิบายถึงสิ่งที่เราได้พบในพระคัมภีร์เพื่อคนอื่นที่อยู่รอบข้างเราจะได้เข้าใจ

มันเป็นความปรารถนาของเราที่จะสอนและสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ และทำให้พระมหาบัญชาสำเร็จ

ทำให้ศาสนศาสตร์ระบบได้เข้ามามีส่วนและยังสืบเนื่องอยู่จนปัจจุบันนี้

เราจะบรรยายแบบสั้นๆถึงการพัฒนา 3 ช่วงที่สำคัญในประวัติศาสตร์ ที่ได้นำมาสู่ศาสนศาสตร์ระบบแบบที่เรารู้จักยุคในปัจจุบัน: ช่วงแรก ศาสนศาสตร์สมัยยุคแรก ที่ได้เกิดขึ้นตั้งแต่ คริสตศักราชที่ 150 ถึง คริสตศักราชที่ 600 และได้เริ่มที่จะเข้าสู่ระบบ; ช่วงที่ 2 ศาสนศาสตร์สมัยยุคกลาง จากประมาณ คริสตศักราชที่ 600 ถึง คริสตศักราชที่ 1500 เป็นช่วงเวลาที่มีวิธีการทางศาสนศาสตร์ได้รับการพัฒนาเข้าสู่การเริ่มต้นของศาสนศาสตร์ระบบทันที และช่วงที่ 3 ศาสนศาสตร์โปรเตสแตนต์ เป็นวิธีที่พวกโปรเตสแตนต์ จาก คริสตศักราชที่ 1500 ถึงยุคปัจจุบันได้ใช้ในการสร้างศาสนศาสตร์ระบบ ให้เราเริ่มต้นด้วยความเคลื่อนไหวในยุคแรกๆที่นำไปสู่ศาสนศาสตร์ระบบ หลังจากช่วงของพระเยซูและสาวกของพระเยซูในช่วงสมัยยุคแรก

ช่วงสมัยยุคแรก

เพื่อที่จะได้เข้าใจถึงความสำคัญลำดับแรกของการไปสู่ศาสนศาสตร์ระบบ

เราจะต้องพูดถึง 2 เรื่อง: เรื่องแรกคือ

การเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมที่คริสตจักรได้ประสบในสมัยแรก;

และเรื่องที่สองก็คือ

การเปลี่ยนแปลงทางศาสนศาสตร์ที่เป็นผลมาจากการเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมเหล่านี้

ขอให้เราพิจารณาถึงการเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมแรกๆที่เกิดขึ้นในช่วงสมัยยุคแรกก่อน

การเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรม

หนึ่งในการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ที่สุดที่คริสตจักรยุคแรกได้ประสบหลังจากช่วงของอัครทูตก็คือ

การเคลื่อนย้ายศูนย์กลางของศาสนาคริสต์จากดินแดนปาเลสไตน์ซึ่งเป็นบ้านของพวกเขาไปยังที่ใหม่ในโลกของชาวกรีก การเปลี่ยนแปลงครั้งนี้ชัดเจนมาก เห็นได้จากการที่ชาวกรีกได้กลายเป็นผู้นำศาสนศาสตร์ของคริสตจักร แทนที่จะเป็นพวกยิว

การเปลี่ยนแปลงของผู้นำได้ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญในโครงสร้างของศาสนศาสตร์คริสเตียน

ในขณะที่นักศาสนศาสตร์ชาวกรีกพยายามที่จะสอนพระกิตติคุณในโลกของชาวกรีก พวกเขา ก็เริ่มที่จะอธิบายและปกป้องความเชื่อของเขาในแบบที่เหมาะสมสำหรับวัฒนธรรมของชาวกรีกกับโรมในสมัยนั้น

พวกเขาได้เริ่มที่จะบรรยายศาสนาคริสต์ในรูปแบบปรัชญากรีกโบราณในยุคสมัยของพวกเขา

เป็นเรื่องน่าสนใจที่ คริสเตียนไม่ใช่พวกแรกที่พยายามนำพระคัมภีร์ไปเกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมกรีกโบราณ หลายศตวรรษก่อนสมัยพระเยซูคริสต์ มีชาวยิวกระจัดกระจายอยู่ตามส่วนต่างๆในโลก มากมาย ขณะที่เขาดำเนินชีวิตตามความเชื่อในพันธสัญญาเดิมของเขาในโลกของกรีก มีมิชชันนารีหรือนักประกาศยิวที่ได้พยายามที่จะเชื่อมช่องว่างระหว่างโลกของพวกยิวและโลกของกรีก

ในช่วงที่พวกยิวเหล่านี้พยายามที่จะประกาศกับโลกกรีก พวกเขาได้แยกไปเป็น 2 ทาง โดยมีคริสเตียนที่ติดตามพวกเขาไปด้วย หลายคนได้ปรับให้ความเชื่อของเขาให้เข้ากับความเชื่อของกรีกมากจนเกินไป จนกลายเป็นการผสมผสานความเชื่อ พวกเขาได้ผสมความจริงของพันธสัญญาเดิมกับความเชื่อและการประพฤติของชาวกรีกในแบบที่ไม่เหมาะสม ตัวอย่างที่ทุกคนรู้จักเป็นอย่างดีในเรื่องนี้คืองานเขียนของฟีโล แห่ง อเล็กซานเดรีย ซึ่งมีชีวิตอยู่ระหว่าง 30 ปีก่อนคริสตศักราช จนถึงช่วงคริสตศักราชที่ 50

ฟีโลได้พยายามที่จะทำให้ความต่างระหว่างความเชื่อในพันธสัญญาเดิมและวัฒนธรรมปรัชญาของกรีกนั้นลดน้อยลง

โดยการพูดถึงหนังสือของโมเสสเป็นแค่การสร้างภาพและด้วยการพูดว่าความเชื่อของชาวยิวนั้นมีเกียรติเพราะว่าสามารถเชื่อมโยงกับปรัชญาของกรีกได้

อย่างไรก็ตามในเวลาเดียวกัน ชาวยิวหลายคนในศตวรรษดังกล่าวนี้ ได้พบวิธีที่จะสอนแบบที่เหมาะสมในวัฒนธรรมกรีกโดยไม่ต้องประนีประนอมในเรื่องความเชื่อตามพระคัมภีร์

ตัวอย่างหนึ่งที่ดีของพันธกิจนี้ก็คือการแปลพระคัมภีร์ฮีบรูเป็นภาษากรีก (Septuagint)

พันธสัญญาเดิมฉบับภาษากรีกได้ถูกแปลขึ้นในธรรมศาลาตลอดช่วงเวลาของยุคเมดิ

ตอร์เรเนียน

เพื่อชาวอียิปต์กับชาวกรีกที่ไม่เข้าใจภาษาฮีบรูจะสามารถเข้าถึงพระคัมภีร์ได้

ในช่วงสมัยยุคแรก

นักศาสนศาสตร์คริสเตียนได้ไปในสองทิศทางนี้เช่นเดียวกัน ในทางแรก

มีผู้นำคริสตจักรหลายคนได้หลงไปในการผสมผสานความเชื่อ

เพราะพวกเขาได้พยายามมากเกินไปที่จะทำให้ความเชื่อในพันธสัญญาใหม่เข้ากับความเชื่อของกรีกได้

พวกเขาได้ผสมผสานความเชื่อคริสเตียนที่เที่ยงแท้กับความเชื่อและการประพฤติของชาวกรีก

การผสมผสานกันบางอย่างได้เกิดขึ้นในคริสตจักรในพันธสัญญาใหม่บ้างแล้ว

แต่ในช่วงเวลายุคแรกได้มีลัทธิและนิกายนอกกรีตเกิดขึ้นมาในคริสตศาสนาเช่น

Ebionism, Basilidism, และ ลัทธิเหตุผล (gnosticism) ในทางกลับกัน

ถึงแม้ว่านักศาสนศาสตร์คริสเตียนแบบดั้งเดิมได้ต่อต้านการผสมผสานความเชื่อ

พวกเขาได้พบกับวิธีที่เหมาะสมที่จะทำพันธกิจกับคนกรีกโดยการมีปฏิสัมพันธ์กับพวกเขาโดยใช้วัฒนธรรมและของชาวกรีกที่อยู่รอบข้างพวกเขา

ขณะที่ผู้เชื่อที่แท้จริงเหล่านี้กำลังปฏิบัติตามพระมหาบัญชาของพระเยซูคริสต์ในการประกาศให้ทุกชาติได้ยินเรื่องของพระเจ้า

พวกเขาได้แสดงหลักศาสนศาสตร์ของเขาในรูปแบบของปรัชญากรีกสมัยใหม่และมุมมองทางศาสนาของพวกเขาโดยไม่มีการประนีประนอมความจริงของพระคัมภีร์เลย

ด้วยเหตุที่มีการเคลื่อนไหวด้านวัฒนธรรม

ให้เรากลับไปดูช่วงเวลาทีศาสนศาสตร์ที่แท้จริงของคริสเตียนต้องเปลี่ยนแปลงเมื่อพบ

เจอกับความท้าทายในการทำพันธกิจกับโลกของชนชาติอื่นที่ไม่ใช่ชาวยิวในยุคแรก

แนวโน้มทางศาสนศาสตร์ทั่วไปที่เกิดขึ้นในศาสนศาสตร์ คริสเตียนช่วงนั้นคืออะไร

การเปลี่ยนแปลงทางศาสนศาสตร์

ในช่วงเวลายุคแรก

ความคิดทางปรัชญาที่เด่นในโลกเมดิเตอร์เรเนียนคือมุมมองที่เรียกว่า นีโอ-

เพลโทนิซึม (Neo-Platonism) คำว่า นีโอ-เพลโทนิซึม

ได้พูดถึงมุมมองหลายประเภท และแสดงถึงปรัชญาทางศาสนาวางกว้าง เราเรียกมันว่า

นีโอ-เพลโทนิซึม เพราะว่ามันกำเนิดคำสอนของมันมาจากคำสอนของเพลโท

แต่มากกว่านั้นมันยังได้รวมเอาความคิดใหม่ๆที่ได้มาจากนักปรัชญาคนอื่นๆเช่น

พลอทีนัส (Plotinus) ซึ่งมีชีวิตอยู่ในช่วงคริสต์ศักราชที่ 203 ถึง 279

แม้ว่าปรัชญาทางศาสนานี้จะซับซ้อน เราสามารถสรุปแก่นหลักได้ออกเป็น 3

เรื่อง: ความเชื่อทุกอย่างมีสองส่วน (dualism), เหตุผลนิยม (rationalism)

และศาสตร์ลึกลับ (mysticism)

เริ่มแรก นีโอ-เพลโทนิซึม เป็นความเชื่อที่ทุกอย่างมีสองส่วนที่ตรงกันข้ามกัน

และได้สอนถึงความตรงข้ามกันระหว่างโลกวิญญาณกับโลกวัตถุ

ในความเชื่อทุกอย่างมีสองส่วนของนีโอ-เพลโทนิซึม

วิญญาณก็ถือว่าเป็นสิ่งที่บริสุทธิ์และดี และอะไรที่เป็นวัตถุก็ถือว่าเป็นชั่วร้ายทั้งสิ้น แม้ว่าพวกเขาจะเข้าใจว่าพระเจ้าอยู่เหนือทางโลกวิญญาณกับโลกวัตถุ ในความดีของพระเจ้า พระองค์ได้ทรงแบ่งสติปัญญาความสว่างหรือพระวจนะ (Logos) ของพระองค์ เข้าไปในโลกวิญญาณและโลกวัตถุ พลังของพระเจ้านี้ได้ไหลล้นจากพระองค์ผ่านเข้าไปยังโลกแห่งความเป็นจริง โดยเริ่มต้นจากโลกฝ่ายจิตวิญญาณก่อนจากนั้นจึงไปยังโลกวัตถุ

การมองโลกแบบมีสองส่วนเช่นนี้ มีผลกระทบต่อวิธีใช้ชีวิตของมนุษย์ พวกเขาบอกว่ามนุษย์ได้เกิดมาในโลกวัตถุ อาจจะบอกได้ว่าตกเป็นทาสของโลกวัตถุ แต่นีโอ-เพลโทนิซึม

ได้สอนว่าความดีสูงสุดสำหรับชีวิตมนุษย์ก็คือการแสวงหาพระเจ้าด้วยการกำจัดอะไรก็ตามที่ทำให้ยึดติดกับโลกทางวัตถุ

ความคิดเกี่ยวกับการเลิกล้มเกี่ยวกับโลกวัตถุในการแสวงหาพระเจ้านี้ ช่วยให้เราเข้ามาถึงเหตุผลนิยม (rationalism) ซึ่งเป็นการเน้นที่ 2 ของ นีโอ-เพลโทนิซึม

ขณะที่พวกเขาจะพยายามที่จะชนะความเป็นทาสของโลกวัตถุ เขาเริ่มด้วยการเน้นเหตุผลนิยม, เน้นฝ่ายจิตวิญญาณและสติปัญญาภายในเราทุกคน โดยการให้เหตุผลอย่างระมัดระวังและการไตร่ตรอง มนุษย์ก็สามารถยกตัวเองออกจากวัตถุที่ชั่วร้ายที่พัวพันเขาอยู่

ไม่ว่าการสำนึกแบบใช้เหตุผลมันสำคัญแค่ไหน มันก็ยังเป็นเพียงการเริ่มต้นของการเป็นคนมีคุณธรรมที่แท้จริงเท่านั้น นีโอ-เพลโทนิซึมได้เรียกให้มนุษย์ไปไกลกว่าการใช้เหตุผลอย่างเดียว และเข้าไปในศาสตร์ลึกลับ

เพื่อจะได้ตัดขาดกับวัตถุอย่างสิ้นเชิงและได้เข้าร่วมกับพระเจ้าอย่างสมบูรณ์ มนุษย์จำต้องไปไกลกว่าสติปัญญาของตัวเองและเอื้อมไปหาพระเจ้า

เพราะผู้เชื่อแบบนีโอ-เพลโทนิซึม เชื่อว่าพระเจ้าทรงอยู่เหนือทุกสิ่ง อยู่เหนือแม้กระทั่งเหตุผลของมนุษย์ ในท้ายที่สุดแล้วทางเดียวที่มนุษย์จะสามารถรวมกับพระเจ้าได้ก็คือการที่เขาได้รับการเปิดเผยแบบลึกลับที่อยู่เหนือกว่าหลักเหตุผลของมนุษย์

ความปีติยินดีฝ่ายวิญญาณนี้ควรจะมาโดยการดลใจของความสว่างและพระวจนะที่เข้ามาผ่านทางสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้าง

เขาบอกว่าประสบการณ์นี้จะทำให้ติดสนิทกับพระเจ้า, มีความสุขที่สุด, และจะได้สัมผัสถึงการเต็มเต็มอย่างสมบูรณ์ในเป้าหมายของมนุษย์

แนวความคิดทางปรัชญาและความคิดศาสนาเหล่านี้แพร่หลายมากในสมัยของยุคแรกในโลกเมดิเตอร์เรเนียน

ถึงขั้นที่นักศาสนศาสตร์คริสเตียนหลีกเลี่ยงการพูดถึงหรือการมีปฏิสัมพันธ์ไม่ได้ ในความเป็นจริง การอภิปรายทางศาสนศาสตร์หลายต่อหลายอย่างได้ถูกเรียกว่าเป็นความเชื่อนีโอ-เพลโทนิซึม

มีความพยายามเหมาะสมในเรื่องนี้เช่น พวกสภาที่ยิ่งใหญ่ของคริสตจักรยุคแรกเช่น คอนสแตนติโนเปิล (Constantinople) และชาลสดอน (Chalcedon)

ได้บรรยายความเชื่อทางพระคัมภีร์ของเขาในมุมมองของ นีโอ-เพลโทนิซึม นักศาสนศาสตร์คริสเตียนที่มีชื่อเสียงเช่น เคลลีเมทัสแห่งอเล็กซ์ซานเดรีย (Clement of Alexandria) ออริเจน (Origen) แมกกระทั่ง ออกัสติน (Augustine) ก็ได้แสดงตัวตนของพวกเขาโดยการใช้ภาษาที่คล้ายคลึงกับคนที่เชื่อใน นีโอ-เพลโทนิซึม

นักศาสนศาสตร์คริสเตียนในช่วงสมัยยุคแรกไม่ยอมให้ความสนใจเกี่ยวกับ นีโอ-เพลโทนิซึม ให้เข้ามาแทนที่ความจริงของพระกิตติคุณ พวกเขายึดความจริงของพระคัมภีร์ไว้อย่างเข้มแข็ง แต่ในขณะที่เดียวกันการตระหนักถึง นีโอ-เพลโทนิซึม ได้ช่วยให้พวกเขาสามารถอธิบายพระคัมภีร์ในแบบที่พวกเขาและคนที่อยู่ในสมัยของพวกเขาเข้าใจได้ จากการปฏิสัมพันธ์กับวัฒนธรรมของเขาในรูปแบบเหล่านี้ พวกเขาได้ประกาศข่าวประเสริฐ, สร้างคริสตจักร, และนำผู้ที่ยังไม่เชื่อให้มาสู่ความรู้ถึงความรอดในพระเยซูคริสต์

มีหลายวิธีที่เราจะสามารถสรุปอิทธิพลของ นีโอ-เพลโทนิซึม ที่มีต่อศาสนศาสตร์ยุคแรก แต่สำหรับวัตถุประสงค์ของเรา เราจะพูดถึง 3 ลักษณะของศาสนศาสตร์สมัยยุคแรกโดยเปรียบกับการสรุปของ นีโอ-เพลโทนิซึมของเรา:

การจัดลำดับความสำคัญฝ่ายวิญญาณของศาสนศาสตร์สมัยยุคแรก, ความสำคัญของการใช้เหตุผลนิยม, และความสำคัญของศาสตร์ลึกลับ ให้เราพิจารณาถึงการจัดลำดับความสำคัญของศาสนศาสตร์สมัยยุคแรกในขณะที่ได้รับอิทธิพลจาก นีโอ-เพลโทนิซึม

การจัดลำดับความสำคัญ. คุณอาจจะจำได้ว่าลักษณะหนึ่งของ นีโอ-เพลโทนิซึม ก็คือ ความเชื่อทุกอย่างมีสองส่วน (dualism) ระหว่างโลกวิญญาณกับโลกวัตถุ ศาสนศาสตร์สมัยยุคแรกได้ตอบความเชื่อทุกอย่างมีสองส่วน (dualism) ด้วยการจัดการและแสดงคำสอนของพระคัมภีร์ในแบบที่ให้ความสำคัญกับฝ่ายวิญญาณแทนความสนใจไร้สาระของชีวิตประจำวัน เป็นวิธีการของศาสนศาสตร์ที่เราจะเรียกว่า "ศาสนศาสตร์จากเบื้องบน" ในคำเดียว ศาสนศาสตร์จากเบื้องบนเป็นศาสนศาสตร์ที่ได้ให้ความสำคัญกับการไตร่ตรองถึงสิ่งที่อยู่ข้างบน คือฝ่ายวิญญาณ แทนที่จะนึกถึงสิ่งที่อยู่ด้านล่าง ซึ่งคือสิ่งต่างๆที่อยู่ในโลก - คือการไตร่ตรองถึงพระเจ้าและทางของพระองค์:

"หัวใจที่สำคัญในเรื่องของพระเจ้าคืออะไร?"

"พระลักษณะของพระเจ้ามี่อะไรบ้าง?" "การเป็นหนึ่งเดียวกันของพระเจ้าคืออะไร?"

"ตรีเอกานุภาพของพระเจ้าคืออะไร?"

ในสมัยยุคแรกเรื่องนี้ถือว่าสำคัญว่าการไตร่ตรองถึงสภาพของมนุษย์หรือชีวิตในโลกวัตถุ

การจัดลำดับความสำคัญเหล่านี้ก็ได้กลายเป็นเอกลักษณ์ของศาสนศาสตร์สมัยยุคแรก

ประการที่ 2

นักศาสนศาสตร์คริสเตียนได้เห็นคุณค่ามากขึ้นในเรื่องความสำคัญของเหตุผลนิยมในศาสนศาสตร์

ด้วยการเน้นการไตร่ตรองด้วยเหตุผลให้เป็นเครื่องมือเบื้องต้นสำหรับศาสนศาสตร์

เหตุผลนิยม. อย่างที่เราได้เห็นมาแล้ว สิ่งสำคัญอันดับต้นๆของ นีโอ-เพลโทนิซึมก็คือ ความเชื่อว่ามีมนุษย์มีหน้าที่ที่จะใช้เหตุผลในการที่จะหลุดพ้นจากโลกวัตถุ เพื่อเป็นการตอบโต้กับนีโอ-เพลโทนิซึม

ในเรื่องการเกี่ยวกับการไตร่ตรองแบบใช้เหตุผล บรรพบุรุษของคริสตจักรก็ได้เริ่มที่จะเน้นการไตร่ตรองแบบใช้เหตุผลเหมือนกันในศาสนศาสตร์ของคริสเตียน นักศาสนศาสตร์คริสเตียนได้เน้นมากกว่าที่เคยทำ

ในการสำรวจอย่างระมัดระวังและใช้เหตุผลในการอธิบายความเชื่อของคริสเตียน เพื่อว่าคำสอนที่พันธสัญญาใหม่ไม่ได้พูดถึงแบบละเอียดหรือไม่ได้สำรวจจะ ได้กลายเป็นเรื่องที่จะไตร่ตรองโดยใช้เหตุผล

ยกตัวอย่างเช่น ศาสนศาสตร์พันธสัญญาใหม่ ยังปล่อยให้คำสอนเช่น

ตรีเอกานุภาพ ไม่มีคำอธิบาย

ผู้เขียนของพันธสัญญาใหม่ก็ไม่ได้พูดถึงรายละเอียดของความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในตรีเอกานุภาพ แต่ในช่วงสมัยยุคแรก

นักศาสนศาสตร์ก็ได้ใช้การวิเคราะห์แบบใช้เหตุผลในการอธิบายถึงสิ่งที่ผู้เขียนพันธสัญญาใหม่เชื่อเกี่ยวกับตรีเอกานุภาพ

แม้ว่าผู้เขียนพระคัมภีร์ไม่ได้บรรยายมุมมองของเขาแบบละเอียด

เพื่อเป็นการโต้ตอบกับคำสอนเท็จเกี่ยวกับพระเจ้าพระบิดา

พระบุตรและพระวิญญาณบริสุทธิ์

บรรพบุรุษของคริสตจักรในยุคแรกได้อุทิศตัวให้กับความแตกต่างอย่างระมัดระวังผ่านทางการไตร่ตรองโดยเหตุผล,

แก้ปัญหาที่พันธสัญญาใหม่ไม่ได้พูดถึงให้ละเอียดมากที่สุดเท่าที่จะทำได้

ด้วยวิธีนี้เองการใช้ตรรกะและเหตุผลในศาสนศาสตร์ได้กลายเป็นสิ่งที่สำคัญสำหรับนักศาสนศาสตร์ในการทำพันธกิจในโลกของนีโอ-เพลโทนิซึม

ประการที่ 3 ศาสนศาสตร์สมัยยุคแรกได้เน้น ศาสนตร์ลึกลับ (mysticism)

หรือการบรรลุฝ่ายวิญญาณจากเบื้องบน

เป็นการตอบสนองต่อเรื่องการเน้นศาสนตร์ลึกลับของนีโอ เพลโตนิซึม

ศาสนตร์ลึกลับ. อย่างที่เราได้เห็นใน นีโอ-เพลโทนิซึม

การใช้เหตุผลแบบระมัดระวังด้วยการให้ความสนใจกับจิตใจของมนุษย์เป็นเพียงแคขั้นตอนของการไปสู่ระดับที่สูงกว่า ลึกลับยิ่งกว่าของการกลายเป็นหนึ่งเดียวกับพระเจ้า การใช้เหตุผลถูกจำกัดเพราะว่ามันไม่สามารถไปสู่สูงกว่าโลกวัตถุนี้เข้าไปถึงความจริงทางฝ่ายวิญญาณที่สูงกว่า

การเข้าไปหาระดับสูงกว่าเหล่านี้จำเป็นต้องมีการให้ความกระจ่างแบบพิเศษ

ในรูปแบบที่ใกล้เคียงกัน

เมื่อบรรพบุรุษคริสเตียนได้อธิบายคำสอนเหล่านี้เพิ่มเติมเช่น ตรีเอกานุภาพ, หรือความเป็นพระเจ้าและความเป็นมนุษย์ของพระเยซูคริสต์ หรือพิธีของคริสตจักร บ่อยครั้งเขาก็จะยอมรับว่าบางอย่างในคำสอนเหล่านี้ขึ้นอยู่กับเหนือกว่าเหตุผลของมนุษย์ บ่อยครั้งที่การอภิปรายตามหลักเหตุผลของพวกเขา

จะมากู่กับการยอมรับว่ามีความจริงเกี่ยวกับความเชื่อของคริสเตียนที่อยู่เหนือขึ้นไปที่ไม่สามารถอธิบายหรือปกป้องด้วยหลักเหตุผลไม่ได้ แต่ทางเดียวที่จะเข้าใจได้ก็คือผ่านทาง การได้รับความสว่างแบบลึกลับผ่านทางประสบการณ์ฝ่ายวิญญาณที่อยู่เหนือหลักการและเหตุผลของมนุษย์ ศาสนศาสตร์สมัยยุคแรกได้ใช้เหตุผลสนับสนุนการเปิดเผยที่มาจากพระเจ้า แต่มันโน้มเอียงไปในการหยั่งรู้ทางฝ่ายวิญญาณมากกว่าที่จะขึ้นอยู่กับหลักฐานที่พิสูจน์ได้

ดังนั้นในขณะที่นักศาสนศาสตร์ของยุคสมัยแรกได้ประสบความสำเร็จเกี่ยวกับการสอน การสำรวจและการปกป้องศาสนศาสตร์คริสเตียนในโลกกรีก กลยุทธและการเน้นของเขาได้มีการเปลี่ยนแปลง การเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ได้มุ่งเน้นไปให้ความสำคัญกับโลกวิญญาณมากกว่าโลกวัตถุ หรือศาสนศาสตร์เบื้องต้น การวิเคราะห์อย่างมีเหตุผล และการพึ่งพาศาสตร์ลึกลับ ได้เตรียมทางสำหรับคริสตจักร ซึ่งสุดท้ายแล้วได้นำไปสู่สิ่งที่เราได้รู้จักในฐานะศาสนศาสตร์ระบบในปัจจุบันนี้

ตอนนี้เราได้ทราบถึงวิธีที่นักศาสนศาสตร์ได้อธิบายศาสนศาสตร์คริสเตียนกับวัฒนธรรมกรีกในสมัยยุคแรกแล้ว เราควรจะไปดูต่อที่ศาสนศาสตร์สมัยยุคกลาง เมื่อคริสเตียนมักจะนำมุมมองแบบกรีกมาใช้ในหลักเหตุผลของมนุษย์และหลักเหตุผลของศาสนศาสตร์คริสเตียน

เราจะมาพิจารณาความเคลื่อนไหวทางศาสนศาสตร์ที่เรียกว่า "ศึกษานิยม" (scholasticism) ที่ได้พัฒนาขึ้นมาตั้งแต่ช่วงคริสต์ศักราชที่ 600 ถึง คริสต์ศักราชที่ 1500

ศาสนศาสตร์สมัยยุคกลาง

การสำรวจของศึกษานิยมของเราจะใกล้เคียงกับวิธีที่เราได้ใช้ในศาสนศาสตร์สมัยยุคแรก ในด้านหนึ่ง เราจะดูที่การเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมที่ได้ทำให้เกิดศึกษานิยมขึ้นมา และอีกด้านหนึ่ง เราจะสำรวจการเปลี่ยนแปลงทางศาสนศาสตร์ที่เกิดขึ้นตามมา ให้เรามาดูที่การเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมที่ได้เกิดขึ้นในช่วงหลายศตวรรษนี้

การเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรม

เริ่มต้นเลย เราควรจะบอกว่าคำว่า "ศึกษานิยม" มีที่มาจาก โรงเรียนแห่งการศึกษาชั้นสูงชั้นในยุโรปสมัยยุคกลาง ในโรงเรียนเหล่านั้น อาจารย์ฝ่ายตรรกวิทยา (ซึ่งในปัจจุบันเรียกว่า "ตรรกะ") ในสมัยนั้นก็เรียกในภาษาละตินว่า "สโคลัสติคัส" (scholasticus) อาจารย์ส่วนใหญ่ก็ได้สอนตรรกะของอริสโตเติล ดังนั้นคำว่า "สโคลัสติค" ได้กลายเป็นคำที่ใช้กับปรัชญาและศาสนศาสตร์

ที่ขึ้นอยู่กับตรรกะที่ได้มาจากปรัชญาของอริสโตเติล

ศึกษานิยมเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นมาจากการเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมที่สำคัญที่สุดครั้งหนึ่งที่ได้เกิดขึ้นในสมัยยุคกลาง

การเปลี่ยนแปลงนี้ได้เกิดขึ้นเมื่อกลุ่มปัญญาชนของโลกเมดิเตอร์เรเนียนได้เห็นหลังให้กับความคิดแบบ นีโอ-เพลโทนิซึม เพื่อไปหาหลักปรัชญาของอริสโตเติล และผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงนี้

ได้ทำให้คริสเตียนต้องปรับเปลี่ยนวิธีในการอธิบายและปกป้องคำสอนคริสเตียนในแบบปรัชญาของอริสโตเติล

แน่นอนที่การเปลี่ยนแปลงไปสู่ทางศึกษานิยมนี้ได้เกิดขึ้นในช่วงเวลาหลายร้อยปี และมีการต่อต้านการเปลี่ยนแปลงนี้อย่างมาก โดยเฉพาะจากพวก

คริสเตียนที่เชื่อในเรื่องลึกลับ (Christian mystics) แต่พอถึงเวลาของ อัลเบอर्टัส แม็กนัส (Albertus Magnus) หรือ "อัลเบอर्टัสผู้ยิ่งใหญ่" ที่มีชีวิตในช่วงประมาณปี 1206 ถึง 1280 AD และสาวกของเขามีชื่อเสียง โทมัส อควินัส (Thomas Aquinas) ที่มีชีวิตในช่วงประมาณปี 1225 ถึง 1274

ศึกษานิยมได้เป็นสัญลักษณ์ถึงศาสนศาสตร์คริสเตียนที่โดดเด่นในเวลานั้น ในช่วงก่อนการปฏิรูปศาสนา

หลักสำคัญของศาสนศาสตร์คริสเตียนก็ได้รับการปรับให้สอดคล้องกับมุมมองตามหลักปรัชญาของอริสโตเติล

เราได้เห็นถึง

การเปลี่ยนแปลงของวัฒนธรรมบางส่วนที่ส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่ศึกษานิยมขึ้นมา ตอนนี้อะไรจะ ไปดูลักษณะพื้นฐานของมัน อะไรทำให้ศึกษานิยมกลายเป็นวิธีการสำคัญไปสู่ศาสนศาสตร์คริสเตียน

การเปลี่ยนแปลงทางศาสนศาสตร์

ถึงแม้ว่าจะมีความคล้ายคลึงกันหลายอย่างระหว่างศาสนศาสตร์แบบสมัยยุคแรกและศึกษานิยม แต่มีความต่างที่สำคัญมากอย่างน้อยหนึ่งอย่าง

โดยรวมศาสนศาสตร์แบบสมัยยุคแรกถือว่าความคิดทางศาสนศาสตร์ที่ดีที่สุดได้มาโดยการรับความกระจ่างอย่างลึกลับ แต่ศึกษานิยมมีความเป็นเหตุผลนิยมค่อนข้างสูง และได้เน้นที่ความสำคัญของเหตุผลในการสำรวจ

การบรรยายและการปกป้องศาสนศาสตร์ทั้งหมด ทั้งโลกวัตถุและโลกวิญญาณ รวมถึงพระเจ้าเอง ก็จะต้องถูกสำรวจโดยใช้เหตุผลอย่างระมัดระวัง

พวกศึกษานิยม มีความรู้เป็นอย่างดีในงานเขียนของอริสโตเติลในเรื่องตรรกะ, ฟิสิกส์, และหลักปรัชญาในเรื่องความจริงทางธรรมชาติ

และได้พยายามที่จะปรับให้การนำเสนอศาสนศาสตร์คริสเตียนให้มาอยู่ในมุมมองแบบใช้เหตุผล และเพราะเหตุนี้

ในการทำความเข้าใจศาสนศาสตร์สมัยยุคกลางแบบศึกษานิยม

เราต้องมีความเข้าใจในมุมมองของอริสโตเติลเกี่ยวกับตรรกะ

เรามีเวลาที่จะพูดถึงแค่ 4

มุมมองของอริสโตเติลในเรื่องตรรกะเหตุและผลที่มีอิทธิพลต่อศาสนศาสตร์แบบศึกษานิยม: ประการแรก ความสำคัญของภาษาที่แม่นยำ; ประการที่ 2 ความสำคัญของการใช้ตรรกะเชิงประพจน์; ประการที่ 3 ความสำคัญของการอ้างเหตุผล; และสุดท้ายการจัดลำดับความสำคัญของการวิเคราะห์เหตุผล

ภาษาและคำศัพท์. ตั้งแต่แรก

อริสโตเติลได้เข้าใจว่าความสำเร็จของการไตร่ตรองอย่างมีเหตุผลและตรรกะขึ้นอยู่กับคำศัพท์ที่เราใช้ และเราให้คำนิยามกับมันอย่างระมัดระวังมากเพียงไร

คำนิยามก็เป็นเรื่องสำคัญสำหรับพวก นีโอ-เพลโทนิซึม และ

นักศาสนศาสตร์สมัยยุคแรก เช่นเดียวกัน

แต่อริสโตเติลได้จัดการในเรื่องนี้ได้อย่างชัดเจนกว่า จากมุมมองของเขาในเรื่องฟิสิกส์, และหลักปรัชญาที่สอนเรื่องความเป็นจริงตามธรรมชาติ

เขาได้บรรยายเหตุผลเชิงตรรกะ

ที่แม้แต่วิทยาศาสตร์ในยุคแรกก็แยกแยะสิ่งต่างๆ โดยใช้นิยามแก่นแท้หรือสสารของสิ่งของและเหตุบังเอิญหรือคุณสมบัติที่ไม่จำเป็น เพื่อจะแยกแยะ

สิ่งที่กำลังจะรับการพิจารณาจากทั้งหมดของสิ่งอื่น

เช่นเดียวกัน

เพื่อที่จะสื่อสารได้อย่างชัดเจนในวัฒนธรรมอริสโตเติลที่พวกเขาอยู่

นักศาสนศาสตร์ศึกษานิยมได้ให้คำจำกัดความคำศัพท์ศาสนศาสตร์ที่แม่นยำมากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

เพื่อให้เห็นภาพถึงวิธีที่นักศาสนศาสตร์ศึกษานิยมได้ปรับศาสนศาสตร์ของเขาสอดคล้องกับการเน้นของอริสโตเติลถึงภาษาที่แม่นยำ

ให้เราดูที่เนื้อหาตอนหนึ่งจาก อควินัส ซุมมา ธีโอโลจิกา (Aquinas' Summa Theologica) ในบทหนึ่งๆที่ชื่อว่า "พระเจ้าทรงเป็นอนันต์หรือเปล่า?" อควินัสได้พูดถึงและมีการตอบตามนี้:

การคัดค้านที่ 1 มันดูเหมือนว่าพระเจ้าไม่ได้เป็นอนันต์

เพราะทุกสิ่งที่เป็นอนันต์ก็ไม่สมบูรณ์...

เพราะมันมีส่วนต่างๆและวัตถุ...

แต่พระเจ้าสมบูรณ์ที่สุดเพราะฉะนั้นพระเจ้า ไม่ได้เป็นอนันต์

เพื่อเป็นการตอบการคัดค้านนี้ อควินัสได้เน้นการให้คำจำกัดความฟังดูว่าเขาตอบอย่างไร

วัตถุถูกทำให้สมบูรณ์ในแบบที่มันถูกทำให้จำกัด;

เพราะฉะนั้นการเป็นอนันต์ของวัตถุ มีความเป็นอะไรที่ไม่สมบูรณ์;

เพราะมันเป็นเหมือนวัตถุที่ไม่มีรูปร่าง

สังเกตว่า อควินัส ได้ใช้คำศัพท์เฉพาะในเนื้อหาสั้นๆนี้ เช่น "วัตถุ" รูปแบบ

"ไร้รูปแบบ" "จำกัด" "เป็นอนันต์" "ไม่เป็นอนันต์" "ทำให้สมบูรณ์" และ "ไม่สมบูรณ์" แล้วเขาใช้คำศัพท์เหล่านี้ในแบบที่พวกเขาเข้าใจในสมัยของเขาเพราะอริสโตเติลได้ใช้ คำศัพท์เหล่านี้เช่นเดียวกัน เพราะเหตุนี้ อควินัส

จึงมีความสามารถที่จะแยกแยะอย่างละเอียดระหว่างมุมมองของเขาและมุมมองของคนอื่น การเน้นคำจำกัดความคำศัพท์อย่างถูกต้องแม่นยำ

เป็นลักษณะเฉพาะของศาสนศาสตร์ศึกษานิยม

ด้วยเหตุนี้เอง ศาสนศาสตร์ศึกษานิยมจึงได้เต็มไปด้วยคำศัพท์เฉพาะ

ศาสนศาสตร์นิยมนำคำศัพท์พิเศษเพื่อศาสนศาสตร์คริสเตียน

สิ่งนี้สำคัญสำหรับพวกเราเพราะว่าคำศัพท์หลายต่อหลายคำของพวกเขาได้ถูกนำมาใช้ในศาสนศาสตร์ระบบตลอดช่วงเวลาหลายศตวรรษ

นอกจากจะเป็นแรงบันดาลใจให้นักศาสนศาสตร์ศึกษานิยมที่จะเน้นการใช้คำศัพท์อย่างถูกต้องแม่นยำแล้ว งานของอริสโตเติลที่เกี่ยวกับตรรกะ

ได้กระตุ้นพวกเขาที่จะให้บทบาทหลักของข้อเสนอด่าง

ๆในการสื่อสารความจริงตามศาสนศาสตร์

ประพจน์หรือปัญหาที่จะต้องพิสูจน์. ในรูปแบบที่เรียบง่ายที่สุด ข้อเสนอ/ประพจน์ ก็คือการยืนยันความจริงที่เกิดขึ้นจากการต่อคำนำกับคำแสดงการยืนยัน

พวกเราได้ใช้ตรรกะเชิงประพจน์ในการสนทนาในชีวิตประจำวัน ลองนึกถึงประโยค

"ผมเป็นผู้ชาย" ในข้อเสนอนี้ "ผม" ก็เป็นคำนำ และ "เป็นผู้ชาย"

ก็เป็นคำแสดงการยืนยัน และพวกเราก็คงได้ชินกับการใช้ข้อเสนอในศาสนศาสตร์ด้วย เช่น "พระเยซูเป็นพระบุตรของพระเจ้า"

การยืนยันข้อเสนอดังกล่าวตามความจริงแบบนี้เป็นสิ่งจำเป็นต่อศาสนศาสตร์ศึกษานิยมเนื่องจากมันได้ถูกสร้างขึ้นมาจากตรรกะของอริสโตเติล

อริสโตเติลได้ใช้เวลาในการศึกษาว่าตรรกะเหตุผลทำงานอย่างไรกับสิ่งที่ต้องพิสูจน์ ในมุมมองของเขาตรรกะไม่สามารถทำงานควบคู่ไปกับการสัญชาตญาณ

อารมณ์ กวีนิพนธ์หรือการใช้สัญลักษณ์ ปริศนาหรือคำอธิษฐาน

หลักๆก็คือตรรกะคือคำแถลง/ถ้อยคำที่เป็นความจริง

เราจะสามารถตั้งข้อเสนอที่เหมาะสมได้ก็ต่อเมื่อเราใช้หลักตรรกะมาวิเคราะห์หัวข้อ

สอดคล้องกับการเน้นย้ำของอริสโตเติล

ศึกษานิยมได้พยายามอย่างหนักในการอธิบายศาสนศาสตร์ของมันในแบบที่เป็นทางการให้อยู่ในรูปข้อเสนอ ในระดับที่ไม่ค่อยเป็นทางการ ในระดับวิชาการที่น้อยกว่าปกติ

นักศาสนศาสตร์ศึกษานิยมได้เข้าใจว่าความเชื่อคริสเตียนนั้น ได้รวมการแสดงออกแบบอื่นๆอยู่ด้วย นักศาสนศาสตร์ศึกษานิยมหลายคนก็เคร่งครัดมาก

ได้แสดงความเชื่อทางศาสนาออกมาทางกวีนิพนธ์, บทเพลง, คำอธิษฐาน,

และวิธีอื่นๆ แต่ในบริบทของวิชาการอันสลบซับซ้อน

ความเชื่อทางศาสนศาสตร์จะแสดงออกมาในรูปแบบของข้อเสนอที่ถูกสร้างขึ้นอย่างระมัดระวัง หรือในการยืนยันความจริง

เพื่อให้เห็นภาพของความสำคัญของข้อเสนอในศาสนศาสตร์ศึกษานิยม

เราจะกลับไปดู อควินัส ซูมา ธีโอโลจิกา (Aquinas' Summa Theologica)

ลองฟังการอภิปรายของเขาในบทที่มีชื่อว่า "ความรู้ของพระเจ้าปรากฏชัดหรือไม่?"

การคัดค้านที่ 1

มันดูเหมือนว่าการดำรงอยู่ของพระเจ้าเป็นเรื่องที่ปรากฏชัด
 สิ่งต่างๆเหล่านั้นที่ได้ถูกกล่าวไว้ว่าปรากฏชัดกับเราคือความรู้ที่ได้ถูก
 ปลูกอยู่ในเราอย่างธรรมชาติ เหมือนที่เราเห็นในหลักการแรกๆ
 แต่ตามที่ตามมาขึ้นได้บอก (การอ้างอิงถึง จอห์น ดามาซีน
 แห่งศตวรรษที่ 8)
 "ความรู้ถึงพระเจ้า ได้ถูกปลูกไว้ในทุกคนแบบธรรมชาติ"
 เพราะฉะนั้นการดำรงอยู่ของพระเจ้าเป็นเรื่องที่ปรากฏชัด

อควินัสได้ตอบการคัดค้านเรื่องนี้เช่นนี้

ไม่มีใครสามารถยอมรับอะไรที่ตรงกันข้ามกับสิ่งที่ปรากฏชัดแล้ว;
 เหมือนที่นักปรัชญา (การอ้างอิงถึงอริสโตเติล)
 ได้พูดถึงเกี่ยวกับหลักการแรกของการพิสูจน์
 แต่สิ่งที่ตรงกันข้ามกับข้อความ "พระเจ้าทรงเป็น"
 ก็สามารถถูกยอมรับได้: คนโง่รำพึงในใจตนว่า "ไม่มีพระเจ้า"
 (สดุดี 53:1)
 เพราะฉะนั้นการที่พระเจ้าทรงดำรงอยู่เป็นเรื่องที่ไม่ปรากฏให้ชัดเจน

อย่างที่เราได้คาดไว้

ข้อนี้ได้พูดถึงความหมายทางวิชาการของอริสโตเติลของสิ่งที่ปรากฏให้เห็นชัดว่าเป็น
 ความคิดที่ "ไม่มีใครสามารถยอมรับอะไรที่เป็นสิ่งตรงกันข้ามได้"
 แต่มากกว่านี้เราได้เห็นว่า อควินัส ได้ตอบผู้คัดค้านด้วยข้อเสนอ
 เขาไม่ได้สรรเสริญหรือเศร้าโศกเสียใจ เขาก็ไม่ได้ข่มขู่หรือว่ากล่าวผู้คัดค้าน
 เขาตอบสนองด้วยข้อเสนออย่างสม่ำเสมอ

สิ่งที่เราได้เห็นในอควินัสคือลักษณะเฉพาะของศาสนศาสตร์ศึกษานิยมโดยทั่วไป

นักศาสนศาสตร์ศึกษานิยมถูกจำกัดการอภิปรายทางศาสนศาสตร์ทั้งหมดภายใต้ข้อเสนอ
 พวกเขาได้ใช้เหตุผลในการคุยถึงเรื่องทางศาสนศาสตร์
 โดยใช้คำศัพท์ที่มีการนิยามอย่างระมัดระวังในประโยคที่เป็นความจริง
 สิ่งนี้ได้กลายมาเป็นศูนย์กลางของศาสนศาสตร์คริสเตียนที่เป็นทางการ
 แม้กระทั่งในปัจจุบันการใช้ข้อเสนอก็คงยังเป็นสิ่งที่จำเป็นในศาสนศาสตร์ระบบ
 วิธีที่ 3 ที่ศึกษานิยมได้กับการใคร่ครวญของอริสโตเติลในเรื่องตรรกะ
 สามารถกล่าวสรุปได้ภายใต้หมวดหมู่ของการอ้างเหตุผล

การอ้างเหตุผล.

ความหมายของการอ้างเหตุผลคือการโต้แย้งโดยใช้ตรรกะที่ข้อเสนอได้ถูกจัดเพื่อเป็น
 การแสดงหลักฐานและการสรุป

เพื่อให้เห็นภาพ วิธีการอ้างเหตุผลที่รู้จักกันดี ซึ่งได้มีการใช้บ่อยในตำราเรียนตรรกะของชั้นประถมจะเป็นประมาณนี้: หลักฐานแรก: โสคราตีสเป็นผู้ชาย หลักฐานที่ 2: ผู้ชายทั้งหมดต้องตาย การสรุป: เพราะฉะนั้น โสคราตีสต้องตาย

อริสโตเติลได้ใช้เวลาค่อนข้างมากในการระบุว่าข้อเสนอนี้จะสามารถถูกจัดให้เป็นข้อโต้แย้งที่จะนำไปสู่การสรุปต่างๆได้อย่างไร เขาได้สำรวจสิ่งที่เรียกว่า "กฎของการใช้ตรรกะ" เหมือนกฎแห่งเอกลักษณ์, กฎแห่งความไม่ขัดแย้ง, และกฎแห่งความไม่มีตรงกลาง, และกฎต่างๆ ที่ถูกต้องในการอนุมาน วิธีที่เราจะอนุมานข้อสรุปจากหลักฐานต่างๆ ได้อย่างถูกต้องและมีเหตุผล

แน่นอนที่ข้อขัดแย้งทางศาสนศาสตร์ที่แท้จริงมักจะซับซ้อน แต่นักศาสนศาสตร์ศึกษานิยมก็มีความตั้งใจที่จะสร้างข้อขัดแย้งทางศาสนศาสตร์ที่สอดคล้องกับข้อบัญญัติของอริสโตเติล

ให้เรามาพิจารณาการอภิปรายของอควินัสในเล่มซุมมา อีโวลจิกาอีกครั้ง (Summa Theologica) "ความรู้ของพระเจ้าปรากฏชัดหรือไม่?" ในที่นี้เขาก็ได้ตอบสนองต่อข้อเสนอนี้ที่กล่าวว่าความรู้ของพระเจ้าปรากฏชัดจริงด้วยการอ้างเหตุผลอย่างตรงไปตรงมา เขาได้เขียนคำเหล่านี้:

ไม่มีใครสามารถยอมรับอะไรที่ตรงกันข้ามกับสิ่งที่ปรากฏชัดแล้ว; แต่สิ่งที่ตรงกันข้ามกับข้อความ "พระเจ้าทรงเป็น" ก็สามารถถูกยอมรับได้: คนโง่รำพึงในใจตนว่า "ไม่มีพระเจ้า" เพราะฉะนั้นการที่พระเจ้าทรงดำรงอยู่เป็นสิ่งที่ไม่ปรากฏให้ชัดเจน

การอ้างเหตุผลที่น่าเสนอในที่นี้สามารถอธิบายได้ดังนี้ หลักฐานที่ 1: ไม่มีใครสามารถยอมรับสิ่งที่ตรงกันข้ามกับสิ่งที่ปรากฏชัดแล้ว หลักฐานที่ 2: สิ่งที่ตรงข้ามกับ "พระเจ้าทรงเป็น" สามารถถูกยอมรับ สรุป: ดังนั้น ที่ว่าพระเจ้าทรงดำรงอยู่เป็นสิ่งที่ไม่ได้ปรากฏให้ชัด

ข้อความนี้เป็นเพียงแค่ว่าอย่างหนึ่งว่า อควินัส ได้สำรวจและปกป้องป้องศาสนศาสตร์โดยการอ้างเหตุผลที่ถูกเขียนไว้ด้วยความระมัดระวังอย่างไร

และวิธีพูดถึงหัวข้อนี้ก็เป็นเรื่องธรรมดาสำหรับศึกษานิยมของสมัยยุคกลาง ในความเป็นจริง

การเน้นถึงการอ้างเหตุผลเช่นนี้ก็ยังเป็นส่วนสำคัญของศาสนศาสตร์ระบบในยุคปัจจุบันของเรา

นอกจากการเน้นในเรื่องการใช้คำศัพท์เฉพาะ การขึ้นอยู่กับข้อเสนอนี้และการอ้างเหตุผลแบบใช้ตรรกะ นักศาสนศาสตร์ศึกษานิยมก็ได้แสดงให้เห็นอิทธิพลของอริสโตเติลต่อการจัดลำดับความสำคัญของศาสนศาสตร์ของเขา

การจัดลำดับความสำคัญ.

อริสโตเติลได้ประยุกต์การใช้เหตุผลในงานวิเคราะห์ข้อเท็จจริงในรูปแบบของพีระมิดลำดับชั้นแบบคงที่และมีเหตุผล ในมุมมองของเขา ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนแต่มีที่อยู่ระหว่างระดับล่างสุดที่เป็นเรื่องของสิ่งที่ไม่สมบูรณ์และหลากหลายมากมาย หรือบนสุดที่เป็นเรื่องของการรวมกันอย่างสมบูรณ์แบบและบริสุทธิ์ และเขาเชื่อว่าหน้าที่ของปรัชญาก็คือ ต้องแยกแยะว่าจะต้องนำแต่ละส่วนของความจริงทั้งปวงใส่ไว้ตรงไหนในระบบที่มีเหตุผลนี้

กล่าวอย่างง่าย ๆ พระเจ้าเองทรงอยู่ข้างบนสุดของพีระมิด พระองค์เป็นหลักการแรก ทรงเป็นต้นเหตุของทุกสิ่งทุกอย่าง พระเจ้าทรงเป็นเอกภาพที่สมบูรณ์แบบบริสุทธิ์ ทูตสวรรค์ก็อยู่ด้านล่างพระเจ้าระดับหนึ่ง มนุษย์ก็อยู่ข้างใต้ทูตสวรรค์เพราะเป็นวิญญาณและมีร่างกาย พวกสัตว์ต่างๆก็อยู่ข้างใต้มนุษย์ พืชก็อยู่ใต้สัตว์ และวัตถุที่ไม่มีชีวิตก็อยู่ข้างใต้พืช วัตถุพื้นฐาน 4 อย่าง: อากาศ, ไฟ, ดิน, และน้ำ ก็อยู่ข้างใต้วัตถุที่ไม่มีชีวิต และสสารที่ไม่มีรูปแบบอยู่ที่ด้านล่างสุดของพีระมิด

เพื่อจะสื่อสารวัฒนธรรมอริสโตเติลที่พวกเขามี

นักศาสนศาสตร์ศึกษานิยมได้พยายามที่จะบรรยายศาสนศาสตร์ของเขาในรูปแบบอริสโตเติล พวกเขาได้จัดระเบียบการสรุปคำสอนให้เป็นไปตามศาสนศาสตร์จากข้างบน นั่นคือการที่พวกเขาจะเริ่มด้วยการเน้นคำสอนคริสเตียนที่ตรงกับระดับสูงในพีระมิดของอริสโตเติลและได้สอนลงมาตามระเบียบนั้น

ถึงคำสอนที่ตรงกับระดับต่ำของพีระมิดของอริสโตเติล ตลอดเวลาเขาพยายามที่จะทำให้ลำดับเหตุผลซับซ้อนที่แทรกซึมไปในศาสนศาสตร์ของพวกเขา สามารถอธิบายได้ว่าพวกเขาสอนแต่ละส่วนนั้นเหมาะสมกับแต่ละที่อย่างไร

แนวโน้มในทางศาสนศาสตร์จากเบื้องบนสามารถได้เห็นชัดในรูปแบบของ ชูมา ธีโอโลจีคา ของทอมัส อควินัส

ส่วนแรกของชูมา(บทสรุป)ของเขาได้เริ่มต้นด้วยบทนำ หลังจากนั้นได้ไปถึงหมวดหมู่ที่มีความสำคัญระดับสูงในศาสนศาสตร์ศึกษานิยม: พระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว หลังจากนั้น อควินัส ได้พูดถึงตรีเอกานุภาพ ต่อจากนั้นเขาได้เน้นที่การทรงสร้าง ซึ่งเป็นบทที่ได้เน้นที่พระเจ้า

ว่าทรงเป็นผู้แรกในทุกสิ่งทุกอย่าง หลังจากนั้นอควินัสได้เน้นถึงสิ่งทรงสร้างที่ยิ่งใหญ่ที่สุดคือ ทูตสวรรค์ หลังจากนั้นเขาได้พูดถึง 6

วันของการสร้างโลกที่ได้พูดถึงสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงสร้างให้ต่ำกว่าทูตสวรรค์ หลังจากนั้นก็มีบทเกี่ยวกับมนุษย์ ซึ่งเป็นสิ่งที่พระเจ้าสร้างที่มีทั้งวิญญาณและเป็นวัตถุด้วย และสุดท้ายอควินัสได้ปิดส่วนแรกของข้อสรุปนี้ด้วยการปกครองของพระเจ้าเหนือสิ่งทรงสร้างต่างๆรวมถึงสิ่งที่เป็นวัตถุ

การจัดลำดับความสำคัญของอริสโตเติลได้สะท้อนให้เห็นในวิธีที่อควินัสได้อธิบายลักษณะกลยุทธโดยทั่วไปของศึกษานิยมใน ชูมา ธีโอโลจีคา และแนวโน้มนี้ก็ได้ก็เป็นลักษณะของศาสนศาสตร์คริสเตียนที่เป็นทางการเป็นเวลาหลาย

ายศตวรรษ แม้กระทั่งในศาสนศาสตร์ระบบของปัจจุบัน

จากที่เราได้เห็นแล้วว่าศาสนศาสตร์คริสเตียนได้เปลี่ยนจากพันธสัญญาใหม่ไป
ในทางของความคิดกรีก เริ่มต้นจากความเชื่อที่ว่าโลกมีสองส่วนของ นีโอ-

เพลโทนิซึม ในสมัยยุคแรก

หลังจากนั้นได้มาถึงเหตุผลนิยมของอริสโตเติลในสมัยยุคกลาง

ตอนนี้เราควรจะให้ความสนใจกับวิธีของศาสนศาสตร์โปรเตสแตนต์เปรียบเทียบกับ
การการพัฒนาต่างๆเหล่านี้

ศาสนศาสตร์โปรเตสแตนต์

มีหลายวิธีที่เราจะสามารถดูที่ศาสนศาสตร์โปรเตสแตนต์
แต่เราจะต้องจำกัดตัวเองและดูแค่ตัวอย่างเล็กๆ เราจะดูที่ 3

ช่วงในศาสนศาสตร์โปรเตสแตนต์: ช่วงที่ 1

ศาสนศาสตร์ในยุคของผู้ปฏิรูปของสมัยศตวรรษที่ 16; ช่วงที่ 2

หลักข้อเชื่อของ โปรเตสแตนต์ดั้งเดิม และช่วงที่ 3

เราจะดูที่ศาสนศาสตร์ระบบของโปรเตสแตนต์ในปัจจุบัน

ให้เราเริ่มกับศาสนศาสตร์ของพวกเขาผู้นำการปฏิรูป

ผู้นำการปฏิรูป

เป้าหมายของศาสนศาสตร์โปรเตสแตนต์ในยุคแรก

คือสร้างศาสนศาสตร์คริสเตียนขึ้นมาใหม่ให้เป็นไปตามเนื้อหาของพระวาจาของพระเจ้า ยกตัวอย่างเช่น มาร์ติน ลูเธอร์ (Martin Luther) และจอห์นคาลวิน (John Calvin)

ซึ่งเป็นผู้ที่มีความมุ่งมั่นในการอ้างถึงสิทธิอำนาจของพระวาจาของพระเจ้าในศาสนา
ศาสตร์

พวกเขาตอบโต้ความท้าทายของโรมันคาทอลิกและพวกอนาเบ็บติสท์หัวรุนแรงโดยการ
เจาะลึกลงไปสู่พระคัมภีร์โดยตรง

ผลที่ตามมาก็คือ ทั้ง ลูเธอร์ และ คาลวิน

ไม่ได้เขียนอะไรที่สอดคล้องโดยตรงกับศาสนศาสตร์ระบบในยุคปัจจุบัน

แต่มันไปตกอยู่กับลูกศิษย์ของ ลูเธอร์ คือ ฟิลิป เมลันค์ธอน (Philipp Melancthon) และผู้ติดตามของ คาลวิน ที่ชื่อ ธีโอดอร์ เบซา (Theodore Beza) ซึ่งเป็นผู้จัดระบบศาสนศาสตร์โปรเตสแตนต์ในยุคแรก

แต่อย่างไรก็ตามลักษณะของศาสนศาสตร์แบบสมัยยุคแรกและแบบศึกษานิยมก็ได้ป
รากฐานอยู่ในงานเขียนของผู้นำการปฏิรูปรุ่นแรก

เพื่อให้เห็นตัวอย่าง คู่มือของศาสนาคริสต์ (Institutes of the Christian Religion) ของคาลวิน

คู่มือนี้ถูกเขียนเพื่อจะปกป้องคริสตจักรโปรเตสแตนต์จากข้อกล่าวหาว่าเป็นคำสอนที่

ผิด แต่ในการปกป้องมุมมองของโปรเตสแตนต์
คาลวินได้ให้ความสำคัญในการสร้างศาสนศาสตร์ในแบบที่ได้ถูกพัฒนาขึ้นมาในหลาย
ยุคศตวรรษก่อนการปฏิรูป

ดังนั้นคง ไม่ยุติธรรมถ้าเราจะบอกว่าคาลวินได้ตามรูปแบบของศาสนศาสตร์สมัยยุคเ
รกหรือศาสนศาสตร์ของศึกษานิยม อย่างไรก็ตาม ในคู่มือนี้
เขาได้แสดงให้เห็นถึงความสำคัญในการใช้ตรรกะแบบ อริสโตเติล
โดยการใช้คำศัพท์เฉพาะ ได้บรรยายศาสนศาสตร์ด้วยข้อเสนอ
รวมถึงการอ้างเหตุผลเพื่อจะแก้ปัญหาต่างๆ

และได้จัดรูปแบบศาสนศาสตร์ตามการจัดลำดับความสำคัญตามข้างบน

เราไม่มีเวลามากพอที่จะแสดงทุกส่วนในงานของคาลวิน

แต่เราสามารถเห็นได้ง่ายว่าเขาได้ยอมรับการใช้ตรรกะเป็นเครื่องมือทางศาสนศาส
ตร์และในวิธีที่เขาได้จัดลำดับความสำคัญของศาสนศาสตร์ตามข้างบน ในทางกลับกัน
ลองฟังสิ่งที่คาลวิน ได้ยืนยันถึงข้อดีของการเรียนตรรกะวิทยาหรือตรรกะ
ถึงแม้มันจะถูกพัฒนาจากผู้ที่ไม่เชื่อ

ในเล่มที่ 2 บทที่ 2 ของข้อนี้ เขาได้เขียนว่า

แต่ถ้าพระองค์เพียงพอใจที่จะช่วยเราจากการงานและภารกิจของพ
วทที่ไม่ชอบธรรมในเรื่องฟิลิปปส์, การใช้ตรรกะ, คณิตศาสตร์,
และวิทยาศาสตร์อื่นๆ ขอให้เราใช้มันเถิด
เพราะถ้าเราไม่ใช่ของประทานที่พระเจ้าได้ประทานให้เรา
พวกเราก็จะได้รับการพิพากษาในเรื่องความเชื่อของเรา

เพื่อแสดงให้เห็นถึงการยอมรับการใช้เหตุผลหรือการใช้ตรรกะ
บ่อยครั้งในงานเขียนของคาลวินไม่ได้แสดงแต่ข้อความที่พระคัมภีร์สอน
แต่จะแสดงคำสอนของพระคัมภีร์ในแบบที่สอดคล้องกับการใช้ตรรกะของอริสโตเติล
ด้วย

ในทางกลับกัน

คู่มือของคาลวิน ได้แสดงลำดับความสำคัญของศาสนศาสตร์ที่สะท้อนรูปแบบของศาส
นศาสตร์สมัยยุคกลาง คู่มือของ คาลวิน แบ่งเป็น 4 เล่ม:

เล่มแรกพูดถึงความรู้อันสูงของพระเจ้าในฐานะพระผู้สร้าง

ในเล่มนี้คาลวินได้บรรยายพระเจ้าพระองค์เองและพระเจ้าในขณะที่เป็นพระผู้สร้างที่
อยู่เหนือทุกอย่างและเป็นผู้ควบคุมจักรวาล เล่มที่ 2

ได้เน้นความรู้อันสูงของพระเจ้าในฐานะพระผู้ไถ่บาป

ซึ่งได้พูดถึงเรื่องราวในโลกนี้ที่เกี่ยวกับภารกิจที่พระเจ้าเข้ามาในโลกนี้ในฐานะพระค
ริสต์ผู้ซึ่งทำให้คนของพระองค์ได้รับความรอด เล่มที่ 3 ได้พูดถึงการรับพระคุณ

ทั้งผลประโยชน์และผลกระทบ ในที่นี้ คาลวิน

ได้บรรยายถึงวิธีที่ความรอดที่พระเยซูได้ทรงกระทำให้สำเร็จแล้วนั้น

จะสามารถมาประยุกต์ในชีวิตของแต่ละคนได้อย่างไร

และมีพระพรและผลกระทบต่างๆ

ที่มาจากการได้รับความรอดนี้ในชีวิตของแต่ละคนอย่างไรบ้าง เล่มที่

4 ได้เน้นถึงเรื่องที่อยู่ด้านล่างสุดของปัญหาทั่วไป คือคริสตจักร, พิธีต่างๆ, และเกี่ยวกับความสัมพันธ์กับรัฐบาล

ดังนั้นเราจะเห็นได้ว่า

กาลวินได้ขับเคลื่อนแนวคิดเกี่ยวกับสวรรค์คือสิ่งที่สูงกว่าถึงสิ่งที่ต่ำกว่า ธรรมดากว่าพระเจ้าในฐานะที่ทรงสูงสุดเหนือสิ่งที่ถูกสร้างทรงเป็นผู้

และความรอดส่วนบุคคลเป็นเรื่องถัดไป

สุดท้ายเราก็ได้เห็นความสนใจในชีวิตคริสเตียนทั่วไป

ดังนั้น ในขณะที่เขาได้ยอมรับตรรกะและศาสนศาสตร์จากเบื้องบน

กาลวินก็ยังคงติดตามวิธีการทางศาสนศาสตร์และการจัดลำดับความสำคัญ

ที่ได้พัฒนาขึ้นมาในประวัติศาสตร์คริสตจักรก่อนการปฏิรูป

มากยิ่งขึ้นไปกว่าการตระหนักถึงการที่ศาสนศาสตร์โปรเตสแตนต์ได้ฟังการพัฒนาทางศาสนศาสตร์ในยุคก่อนหน้านี้ เราควรจะชี้ให้เห็นว่า

สิ่งนี้ก็เป็นความจริงสำหรับหลักข้อเชื่อของโปรเตสแตนต์เหมือนกัน

โปรเตสแตนต์ในภูมิภาคต่างๆของโลกได้สร้างหลักคำสอนดั้งเดิมและหลักข้อเชื่อต่างๆหลายเล่มที่ได้สรุปความเชื่อของพวกเขา

หลักคำสอนดั้งเดิม

ยกตัวอย่างเช่น เมื่อเราดูที่ศาสนศาสตร์ของหลักข้อเชื่อของเวสต์มินสเตอร์ (Westminster Confession of Faith) ที่ถูกเขียนไว้ประมาณปี 1647

ในขณะที่เป็นโปรเตสแตนต์ยุคแรก

คงไม่ยุติธรรมที่จะเรียกศาสนศาสตร์ของเวสต์มินสเตอร์ว่าเป็นศึกษานิยมเลยซะทีเดียว

เพราะความสำคัญนี้ขึ้นอยู่กับการสอนพระเจ้า

แต่มันก็ยังเป็นความจริงที่ว่าหลักข้อเชื่อนี้ได้รับอิทธิพลจากมุมมองศาสนศาสตร์ของสมัยยุคกลาง

หลักข้อเชื่อนี้ได้ยอมรับตรรกะแบบอริสโตเติลในด้านที่มันต้องฟังพากการใช้คำศัพท์เฉพาะอย่างมาก ที่มันให้ข้อเสนอเป็นใจกลางของการอธิบาย

รวมถึงการที่มันได้ใช้การอ้างเหตุผลแบบระมัดระวังเพื่อจะนำเสนอศาสนศาสตร์

และวิธีการเรียงลำดับหัวข้อที่มันได้จัดระเบียบศาสนศาสตร์ตามความสำคัญของศาสนาศาสตร์จากข้างบน

เราสามารถเห็นบทบาทที่สำคัญของตรรกะในหลักข้อเชื่อเวสต์มินสเตอร์ สิ่งนี้มันชัดเจนในบทที่ 1 ย่อหน้าที่ 6 ลองฟังวิธีที่ได้อธิบายถึงเรื่องนี้

พระประสงค์ของพระเจ้าเกี่ยวกับทุกอย่างที่จำเป็นสำหรับพระสิริของ

พระเจ้า ไม่ว่าจะเป็น ความรอดของมนุษย์, ความเชื่อและชีวิต,

ก็ได้แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนในพระคัมภีร์

หรือจากผลกระทบที่ดีและจำเป็นที่เราสรุปได้จากพระคัมภีร์

สังเกตตรงนี้ ทุกอย่างที่จำเป็นสำหรับพระสิริของพระเจ้าและความรอด

ความเชื่อและชีวิตของเราก็จะสามารถพบได้ในสองทาง ในทางแรก ความจริงเหล่านี้ได้ถูกแสดงไว้อย่างชัดเจนในพระคัมภีร์ ก็คือว่า พระคัมภีร์ได้สอนความจริงที่จำเป็นไว้อย่างชัดเจนแล้ว แต่ในอีกด้านหนึ่ง คำสอนคริสเตียนที่สำคัญอื่นๆ อาจจะเป็น "ผลที่ดีและจำเป็น... ที่เราสรุปได้จากพระคัมภีร์"

ประโยคนี้ได้ให้บทบาทที่สำคัญกับการใช้เหตุผลหรือตรรกะในศาสนศาสตร์โปรเตสแตนต์ ในเวลาที่นักศาสนศาสตร์โปรเตสแตนต์ทำงานของพวกเขา เขาได้ใช้เหตุผลและตรรกะเพื่อจะดึงเอาสิ่งที่พระคัมภีร์กำลังกล่าวถึงออกมา ในทางนี้ หลักข้อเชื่อของเวสต์มินสเตอร์

ก็ได้แสดงความโน้มเอียงไปในทางวิธีต่างๆของยุคก่อน

นอกจากนี้ โครงสร้างที่ครอบคลุมหลักข้อเชื่อนี้ได้แสดงถึงการจัดลำดับความสำคัญของศาสนศาสตร์ที่มาจากเบื้องบน การเรียงลำดับของบทต่างๆในหลักข้อเชื่อได้เรียงลำดับตามนี้: หลังจากบทแรกที่ชื่อว่า "แห่งพระคัมภีร์" บทที่ 2 กับ 3 เน้นความจริงทางฝ่ายวิญญาณที่สูงที่สุด คือพระเจ้าเอง ต่อไป, บทที่ 4 กับ 5 ได้พูดถึงสิ่งทรงสร้าง หลังจากนั้นก็ไปถึงสิ่งที่ทั่วไปกว่าหรือโลกีย์, บทที่ 6 ถึง 17 ได้พูดถึงการตกลงไปในความบาปของมนุษย์ และการไถ่บาป จากนั้นบทที่ 18 ถึง 31 ได้บรรยายถึงเรื่องต่างๆไปของคริสตจักรและชีวิตคริสเตียน สุดท้ายบทที่ 32 และ 33 ได้พูดถึงการสิ้นสุดของประวัติศาสตร์โลก

การจัดลำดับความสำคัญของศาสนศาสตร์ที่ได้แสดงในโครงสร้างนี้เป็นลักษณะของหลักข้อเชื่อและหลักคำสอนและหลักข้อเชื่อของโปรเตสแตนต์หลายเล่ม

ด้วยแนวโน้มทั่วไปของศาสนศาสตร์โปรเตสแตนต์และหลักข้อเชื่อโปรเตสแตนต์แบบดั้งเดิมเหล่านี้

เราก็จะสามารถเห็นว่าศาสนศาสตร์ระบบของปัจจุบันก็ยังคงมีแนวโน้มแบบเดิมอยู่

ศาสนศาสตร์ระบบในยุคปัจจุบัน

เพื่อเป็นการยกตัวอย่างในเรื่องนี้ เมื่อนึกถึงศาสนศาสตร์ระบบของ ชาร์ลส์ ฮีตจ์ ของ วิทยาลัยพระคริสตธรรม พรินซ์ตัน ที่ได้มีชีวิตอยู่ในช่วงปี 1797 ถึง 1878 ตลอดงานศาสนศาสตร์ระบบของเขา ฮีตจ์

ได้ให้เหตุผลและตรรกะมีหน้าที่สำคัญในการใช้คำศัพท์เฉพาะ, ในการใช้ข้อเสนอ, ในการสร้างตัวอย่างที่เป็นจริงของเขาด้วยการอ้างเหตุผลแบบระมัดระวัง, และได้ตามหลักของการเรียงลำดับความสำคัญของศาสนศาสตร์จากเบื้องบน

ในทางกลับกัน ฮีตจ์ ได้ยอมรับหน้าที่ของการใช้เหตุผลในศาสนศาสตร์ในแบบที่ไปไกลกว่าระเบียบของศึกษานิยมของสมัยยุคกลางและโปรเตสแตนต์ยุคแรก

ลองฟังถึงวิธีที่เขาได้บรรยายวิธีที่นักศาสนศาสตร์ต้องฝึกฝนระเบียบของพวกเขาในแบบที่คล้ายคลึงกับนักวิทยาศาสตร์ในยุคปัจจุบัน ในเล่มที่ 1 บทที่ 1 ส่วนที่ 5 ของ

"ศาสนศาสตร์ระบบ" ของเขา เขาได้เขียนว่า

นักวิทยาศาสตร์ มาเพื่อศึกษาธรรมชาติโดยมีสมมติฐานที่แน่นอน
เขาสันนิษฐานในการรับรู้ทางความรู้สึกว่าเป็นสิ่งที่ไวใจได้
เขาจำเป็นต้องสันนิษฐานว่าในขณะที่เดียวกัน
การทำงานของปัญญาเป็นสิ่งที่ไวใจได้
เขาจำเป็นต้องขึ้นอยู่กับความแน่นอนของความจริงเหล่านั้นที่เราไม่
สามารถได้เรียนรู้จากประสบการณ์...
ผลกระทบทุกอย่างต้องมีสาเหตุ สาเหตุที่เหมือนกัน
ภายใต้สถานการณ์ที่เหมือนกัน ก็จะเกิดผลกระทบที่เหมือนกัน

หลังจากที่ได้อธิบายว่าวิทยาศาสตร์แบบธรรมชาตินั้นเป็นที่เข้าใจกันอย่างไรในสมัยของเขา ฮีดจ์ ได้เพิ่มคำศัพท์ที่เกี่ยวกับนักศาสนศาสตร์ระบบ

สิ่งที่พระคัมภีร์เป็นให้แก่ักศาสนศาสตร์ก็เหมือนสิ่งที่ธรรมชาติเป็นให้แก่ักวิทยาศาสตร์
มันคือห้องเก็บของในบ้านที่เป็นแหล่งของความจริงต่างๆ;
และเป็นวิธีการสืบค้นของเขาว่าพระคัมภีร์สอนอะไร
เป็นวิธีเดียวกันที่นักปรัชญาแห่งธรรมชาตินำมาใช้เพื่อที่จะสืบค้นดูว่าธรรมชาติสอนอะไร

ดังนั้นเราได้เห็นว่า ถึงแม้ว่า ฮีดจ์ ได้ปรับเปลี่ยนความเข้าใจถึงการใช้เหตุผลและตรรกะให้เป็นตามแนวคิดของวิทยาศาสตร์สมัยใหม่ในยุคของเขา ในฐานะักศาสนศาสตร์ระบบ เขายังคงยืนยันในความคิดดั้งเดิมของการเห็นว่าการใช้เหตุผลและตรรกะเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการสร้างศาสนศาสตร์

ในทางกลับทางกัน "ศาสนศาสตร์ระบบ" ของฮีดจ์ ได้ตามการให้ลำดับความสำคัญของศาสนศาสตร์จากเบื้องบนเช่นกัน เพียงแค่ดูศาสนศาสตร์ระบบของเขาเพียงเล็กน้อยก็จะได้เห็นถึงโครงสร้างโดยรวมของการสรุปศาสนศาสตร์คริสเตียนของเขา

ศาสนศาสตร์ระบบของเขาได้เริ่มด้วยบทนำ ตามมาด้วยส่วนแรกที่เขาเรียกว่า "ศาสนศาสตร์ที่เกี่ยวกับพระเจ้าพระบิดา / Theology Proper" ซึ่งเขาได้พูดถึงคำสอนถึงพระเจ้าเอง ส่วนที่ 2 ชื่อว่า "มานุษยวิทยา" ซึ่งเป็นการเลื่อนระดับลงมาตามการจัดลำดับความสำคัญลงมายังมนุษยชาติต่อไปก็คือส่วนที่ 3 "Soteriology" หรือคำสอนถึงความรอด เริ่มกับแนวคิดสูงสุดเกี่ยวกับการทำงานของพระเจ้าในพระคริสต์ ลงมายังการประทานความรอดให้แก่มนุษย์ และวิธีการทำงานของพระคุณ และตามระเบียบดั้งเดิมเขาได้จบท้ายด้วยส่วนที่ 4 คือ "Eschatology" หรือคำสอนถึงวันสุดท้าย

ดังนั้นเราจะเห็นได้ว่าในทุกยุคทุกสมัย

เมื่อคริสเตียนเชื่อสัตย์และเชื่อฟังพระวามะของพระเจ้า พวกเขาจะได้แสดงให้เห็นถึงคำสอนของพระคัมภีร์ในหลายวิธีที่เหมาะสมกับการเปลี่ยนแปลงของวัฒนธรรมในโลกที่เขาอาศัยอยู่

หลังจากที่เราได้ตามไปดูแล้วว่าศาสนศาสตร์ระบบได้ถูกพัฒนาจนกลายมาเป็นวิธีหลักในการอธิบายศาสนศาสตร์ของคริสเตียนได้อย่างไร เราควรจะไปดูที่หัวข้อหลักที่ 3 ของเราคือ ความสำคัญอันตรายของศาสนศาสตร์ระบบ ในบทเรียนต่อไปเราจะดูที่หัวข้อเหล่านี้ในแบบที่ละเอียดขึ้น ดังนั้นในเวลานี้เราจะพูดถึงเรื่องทั่วไปก่อน

ความสำคัญและอันตราย

เพื่อจะให้เห็นแง่บวกกับแง่ลบของศาสนศาสตร์ระบบ เราต้องจำได้ว่าเราได้อธิบายถึงการสร้างศาสนศาสตร์ในบทเรียนบทย่อไปแล้ว คุณจะจำได้ถึงความจริงที่ว่า พระเจ้าได้ประทานทรัพยากรหลักๆ 3 อย่างเพื่อเราจะใช้ในเวลาที่เรากำลังสร้างศาสนศาสตร์คริสเตียน: การตีความพระคัมภีร์, การปฏิสัมพันธ์ในชุมชน, และการดำเนินชีวิตแบบคริสเตียน การตีความพระคัมภีร์เป็นวิธีการที่เน้นที่การเปิดเผยพิเศษของพระเจ้า และอีกสองอย่าง ได้เน้นการเปิดเผยทั่วไปของพระเจ้าในสิ่งต่างๆไป การมีปฏิสัมพันธ์ในชุมชนได้ให้เราหันทางที่จะเข้าไปถึงส่วนที่สำคัญของการเปิดเผยทั่วไป: คือคำพยานของคนอื่น, โดยเฉพาะคริสเตียนคนอื่นๆ และดำเนินชีวิตแบบคริสเตียน ได้ดึงความสนใจของเราไปยังส่วนอื่นๆที่สำคัญของการเปิดเผยทั่วไป คือ

สิ่งต่างๆที่เราได้เรียนรู้จากประสบการณ์ของการมีชีวิตเพื่อพระคริสต์, การต่อสู้กับความบาป, การดำเนินด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ แหล่งที่มาทางศาสนศาสตร์ 3 อย่างนี้ ก็เป็นวิธีทั่วไปที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ใช้นำประชากรของพระเจ้าให้เข้าใจการเปิดเผยของพระองค์และในการสร้างศาสนศาสตร์คริสเตียน

คุณอาจจะจำได้ว่าแหล่งที่มาของศาสนศาสตร์เหล่านี้ช่วยให้เราประเมินระดับความมั่นใจที่เราควรจะให้กับความเชื่อต่างๆที่เรามี ถ้าการเป็นพยานของการตีความพระคัมภีร์, การปฏิสัมพันธ์ในชุมชน, และการดำเนินชีวิตแบบคริสเตียนเข้ากันได้และมีความหนักแน่นเกี่ยวกับเรื่องใดๆ ความเชื่อมั่นและความมั่นใจเกี่ยวกับเรื่องนั้นควรจะเติบโตเป็นเรื่องปกติ แต่ถ้าการเป็นพยานไม่เข้ากันและไม่มี ความหนักแน่น ระดับความมั่นใจและความเชื่อควรจะลดลงเกี่ยวกับเรื่องนั้น เพราะแหล่งที่มาของการตีความพระคัมภีร์, การปฏิสัมพันธ์ในชุมชน, และการดำเนินชีวิตแบบคริสเตียน ได้มีหน้าที่ที่สำคัญในการสร้างศาสนศาสตร์คริสเตียน

เราสามารถประเมินได้อย่างชัดเจนถึงความสำคัญและอันตรายของศาสนศาสตร์ระบบด้วยการถามว่าศาสนศาสตร์ระบบได้ใช้ทรัพยากรเหล่านี้ได้อย่างไร ศาสนศาสตร์ระบบได้สนับสนุนหรือเป็นอุปสรรคต่อความสามารถในการใช้ทรัพยากร 3 อย่างนี้ที่พระเจ้าได้ประทานให้

อันดับแรก

เราจะพูดถึงศาสนศาสตร์ระบบและและความสัมพันธ์ของมันกับการดำเนินชีวิตแบบคริสเตียน อันดับที่ 2 เราจะพูดถึงความสัมพันธ์ระหว่างศาสนศาสตร์ระบบในชุมชนและอันดับที่ 3

เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างศาสนศาสตร์ระบบและการตีความพระคัมภีร์ อันดับแรกให้เรา มาพูดถึงผลกระทบที่แท้จริงกับแง่บวกที่ศาสนศาสตร์ระบบมีต่อการดำเนินชีวิตแบบคริสเตียน

การดำเนินชีวิตแบบคริสเตียน

แหล่งที่มาของการดำเนินชีวิตแบบคริสเตียนสามารถถูกบรรยายได้ในหลายแบบ และเราจะสำรวจว่ามันเป็นอย่างไรอย่างละเอียดมากขึ้นในบทเรียนต่อไป แต่ตอนนี้เราจะให้ภาพคร่าวๆก่อน ในบทเรียนของเรา เราได้พูดถึงการดำเนินชีวิตแบบคริสเตียนว่าเกี่ยวข้องกับ การชำระให้บริสุทธิ์ การเติบโตขึ้นในความบริสุทธิ์ ในทั้ง 3 ด้านที่เกี่ยวข้องกัน เราจะต้องได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ในระดับความคิด, ในระดับการประพฤติ, และในระดับอารมณ์

พูดอีกแบบหนึ่งก็คือความคิดของเราก็ต้องถูกต้องตามน้ำพระทัยของพระเจ้า การกระทำของเราก็ต้องถูกต้องตามน้ำพระทัยของพระเจ้า และความรู้สึกของเราก็ต้องถูกต้องตามน้ำพระทัยของพระเจ้าเช่นเดียวกัน

มีหลายทางที่สำคัญที่ทำให้ศาสนศาสตร์ระบบเป็นสิ่งที่สนับสนุนหรือเป็นอุปสรรคต่อความสามารถของเราที่จะได้รับประโยชน์จากการดำเนินชีวิตคริสเตียนทั้ง 3 ด้าน ให้เราเริ่มจากด้านบวกก่อนว่า ศาสนศาสตร์ระบบได้ช่วยสนับสนุนการดำเนินชีวิตคริสเตียนในฐานะที่มันเป็นทรัพยากรทางศาสนศาสตร์

การสนับสนุน

ในด้านที่ดี ศาสนศาสตร์ระบบมีจุดแข็งในส่วนของออร์ทอด็อกซ์ คือการเชื่อถูกต้อง มันได้เตรียมวิธีที่จะให้เราคิดเป็นระบบ และจัดรูปแบบความคิดในการพิจารณาปัญหาที่เราต้องพบเจอในชีวิตประจำวันได้อย่างถูกต้อง ในขณะที่เราแสวงหาการดำเนินชีวิตเพื่อพระคริสต์วันต่อวัน เรามักจะได้เจอสถานการณ์ต่างๆที่เราจะต้องนำมามองที่เป็นตรรกะ มีความสม่าเสมอ มุมมองที่มั่นคงในการมองพระเจ้าและโลกที่อยู่รอบข้างเรา

ศาสนศาสตร์ระบบก็เป็นหนทางหนึ่งที่สำคัญในการที่จะได้พบมุมมองแบบนี้ ถ้าความเชื่อของเราขาดการเชื่อมโยงกันอย่างมีระบบระเบียบ เราก็ไม่ได้เตรียมพร้อมในการประเมินสถานการณ์ หรือตอบคำถามเกี่ยวกับชีวิตของเรา หรือ ตัดสินใจในแบบที่จะเป็นการถวายเกียรติแด่พระเจ้า

ผมจำได้ว่า ครั้งหนึ่งผมได้ไปเยี่ยมเพื่อนที่โรงพยาบาล เขาไม่สบายมากและต้องการให้อธิษฐานเพื่อ แต่พอผมถามเขาว่าเขาได้อธิษฐานขอความช่วยเหลือจากพระเจ้าเองไหม เขาตอบว่า "ไม่" ผมตกใจในคำตอบของเขา ผมจึงขอให้เขาอธิบายว่าทำไม เขาบอกผมว่า "ผมเชื่อในความเป็นอธิปไตยของพระเจ้า เพราะฉะนั้นผมจึงรู้ว่าการอธิษฐานจะไม่ได้เปลี่ยนอะไร"

อะไรเกิดขึ้นกับเพื่อนของผม

เขาเข้าใจศาสนศาสตร์คริสเตียนเพียงแค่ส่วนหนึ่ง แต่เขาปฏิบัติกับมันราวกับว่าเป็นคำสอนของคริสเตียนทั้งหมด เขาเข้าใจถูกต้องแล้วว่าพระเจ้าทรงครอบครองอยู่ในประวัติศาสตร์; พระเจ้านั้นทรงอธิปไตยสูงสุด แต่เพื่อนผมไม่รู้วิธีที่จะเชื่อมโยงความจริงนั้นกับความจริงอื่นๆในความเชื่อของคริสเตียน เช่น การใช้การอธิษฐานเป็นเครื่องมือ และการที่พระเจ้าใช้การอธิษฐานทำให้พระประสงค์ของพระเจ้าเกิดขึ้นจริง

ความเป็นอธิปไตยของพระเจ้านั้นไม่ได้ลดความจำเป็นในการอธิษฐาน ในความเป็นจริงมันเป็นมันเป็นตรรกะเหตุผลพื้นฐานที่เราต้องอธิษฐาน เพราะพระเจ้าทรงเป็นอธิปไตยเราจึงอธิษฐาน เพราะพระเจ้าทรงควบคุมทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ เราจึงเข้าไปหาพระองค์เพื่อขอความช่วยเหลือ ถ้าพระเจ้าไม่ได้เป็นผู้ควบคุมทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ เราควรจะไปหาคนอื่นเพื่อขอความช่วยเหลือ ถ้าเพื่อนผมเข้าใจสิ่งเหล่านี้ และได้รับการอบรมทางศาสนศาสตร์ระบบมากกว่านี้ ถ้าเขาเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างการอธิษฐานและความเป็นอธิปไตยของพระเจ้า เขาก็จะสามารถดำเนินชีวิตแบบคริสเตียนอย่างมีความพร้อมมากกว่านั้นในช่วงเวลาที่เขาต้องประสบกับความทุกข์ยากลำบาก

ในขณะเดียวกัน

ถึงแม้ว่าศาสนศาสตร์ระบบจะเป็นประโยชน์ต่อการคิดอย่างถูกต้อง มันสามารถเป็นอุปสรรคในการดำเนินชีวิตคริสเตียนถ้าเราคาดหวังจากมันมากเกินไป

การเป็นอุปสรรค

ศาสนศาสตร์ระบบจะดึงความสนใจของเราไปที่การไคร่ครวญความเชื่อคริสเตียนโดยใช้เหตุผลด้วยความระมัดระวัง ซึ่งเรื่องนี้เป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง

แต่เราอาจจะวุ่นวายอยู่กับการจัดความเชื่อของเราให้เป็นระบบจนละเลยส่วนอื่นๆของการดำเนินชีวิตแบบคริสเตียน โดยเฉพาะการประพฤติอย่างถูกต้องคือ ออร์โทพราซิส คือการปรับความประพฤติให้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระเจ้า และออร์โทพาโอส หรือการปรับอารมณ์ให้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระเจ้า

ยกตัวอย่างเช่น

คริสเตียนหลายคนที่ยังอยู่กับศาสนศาสตร์ระบบก็จะให้ความสนใจกับการประพฤติและความรู้สึกของความเชื่อคริสเตียนน้อยกว่าเดิม

เขาจะลดความสำคัญของการนมัสการ, การมีส่วนร่วมในวิธีการของพระคุณ, การรับใช้คนอื่น, และการนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในทางอารมณ์กับความคิด เขาจะลดการดำเนินชีวิตคริสเตียนให้เป็นแค่เรื่องความคิด

คือการเชื่ออย่างถูกต้องถูกต้อง

และกำจัดด้านอื่นๆของการดำเนินชีวิตคริสเตียนที่เกี่ยวข้องกับการนำไปประยุกต์ใช้หรือที่เป็นส่วนตัวออกไป ศาสนศาสตร์ระบบบทที่ใช้เหตุผลเป็นเรื่องสำคัญ

แต่ความเชื่อของเราไม่ใช่เพียงแค่ระบบของคำสอน

เป็นความเชื่อที่ใช้ได้จริงที่เราต้องนำไปประพฤติปฏิบัติและเป็นความสัมพันธ์ที่ส่วนตัวที่เราต้องทะนุบำรุง

นับครั้งไม่ถ้วนที่ผมต้องจัดการกับปัญหานี้ในชีวิตของนักศึกษาที่เรียนศาสนศาสตร์

ผมจำได้ที่นักศึกษาคนหนึ่งได้รับการทรงเรียกให้เป็นศิษยาภิบาลของคริสตจักรหลายแห่ง เขาหงุดหงิดมากเพราะว่าเขาไม่รู้วิธีการตัดสินใจ เขาบอกผมว่า

"ผมได้เรียนศาสนศาสตร์ระบบมามากมาย

แต่มันไม่ได้ช่วยผมมากเท่าไรในชีวิตจริงเกี่ยวกับการตัดสินใจที่เป็นหนึ่งในการตัดสินใจสำคัญๆที่ผมจะต้องตัดสินใจอีกตลอดทั้งชีวิต"

ผมจึงถามเขาว่า "คุณรู้สึกว่าการตัดสินใจกำลังนำไปทางไหน?"

คุณใช้เวลาในการอดอาหารหรือยังเกี่ยวกับการตัดสินใจนี้?"

เขาตอบว่า "ทำไมผมถึงต้องทำแบบนั้น?"

ผมอยากแก้ไขปัญหานี้อย่างมีระบบและด้วยการใช้ตรรกะ"

คริสเตียนที่ได้รับเอาเป้าหมายของศาสนศาสตร์ระบบเข้ามาด้วยความกระตือรือร้นมากมายมักจะเริ่มเพิกเฉยต่อการปฏิบัติตามความเชื่อ

และการทำงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์

และสิ่งนี้เองที่สามารถกลายเป็นอุปสรรคที่อันตรายต่อการดำเนินชีวิตคริสเตียนอย่างเกิดผล

นอกจากการส่งเสริมหรือการลดทอนความสามารถของเราในการดำเนินชีวิตคริสเตียน

ศาสนศาสตร์ระบบก็มีผลกระทบทั้งแง่บวกและแง่ลบต่อมีการปฏิสัมพันธ์ในชุมชน

ในบทเรียนข้างหน้าเราจะดูปฏิสัมพันธ์ในชุมชนอย่างละเอียดขึ้น

แต่ในเวลานี้เราจะดูที่ลักษณะใหญ่ๆ ของแหล่งข้อมูลทางศาสนศาสตร์นี้

การปฏิสัมพันธ์ในชุมชน

เพื่อเป็นการช่วยให้เข้าใจง่ายขึ้น ให้เราคิดถึงการปฏิสัมพันธ์ในชุมชน ใน 3 ส่วน ดังนี้: ส่วนแรกคือประเพณีคริสเตียนของเรา ซึ่งคือการทำงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในอดีต, ส่วนที่ 2 คือชุมชนของเราในปัจจุบัน ซึ่งคือการทำงานของเราในชุมชนคริสเตียนร่วมสมัย และส่วนสุดท้าย 3 คือการตัดสินใจส่วนตัวของเรา การทำงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในชีวิตของเราแต่ละคนภายในชุมชน คริสเตียนมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันและกันเพราะรู้ว่าคริสตจักรเป็นศูนย์กลางภายในโลกที่พระวิญญาณจะทำงาน และพระคริสต์ได้คาดหวังว่าเราจะสร้างศาสนศาสตร์ของเราพร้อมกับคนอื่นที่เต็มไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วยกัน ด้วยการตระหนักถึงทั้ง 3 ส่วนของการปฏิสัมพันธ์ ไม่ว่าจะเป็น ประเพณี, ชุมชนปัจจุบันและการตัดสินใจส่วนตัว จะช่วยให้เราเห็นว่าศาสนศาสตร์ระบบจะสนับสนุนและเป็นอุปสรรคต่อการปฏิสัมพันธ์ในชุมชนอย่างไรบ้าง

การสนับสนุน

ในด้านหนึ่ง หนึ่งในสิ่งที่มีความสำคัญที่สุดสำหรับศาสนศาสตร์ระบบต่อชุมชนก็คือวิธีที่มันได้ช่วยให้เรามองเห็นไปที่คริสเตียนในอดีต ดูว่าคริสเตียนในอดีตเข้าใจและดำเนินชีวิตตามความเชื่อของเขาอย่างไร ระบบได้สร้างศาสนศาสตร์โดยการมองสิ่งต่างๆที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้สอนคริสตจักรของพระคริสต์แล้ว โดยการให้ความสนใจในวิธีที่บุรุษและสตรีที่ยิ่งใหญ่ในอดีตสร้างศาสนศาสตร์ขึ้นมา เพราะเหตุนี้เอง มันสามารถสนับสนุนให้เรามีปฏิสัมพันธ์กับชุมชนคริสเตียนในสมัยก่อน ในสมัยของเรา คริสเตียนส่วนใหญ่เห็นว่าศาสนศาสตร์เป็นเรื่องส่วนตัวมากๆ มันดูเหมือนกับว่า เป้าหมายของศาสนศาสตร์ขั้นสูงสุดของคริสเตียนส่วนใหญ่ก็คือการสร้างศาสนศาสตร์ที่พวกเขาเองคิดว่าจริง โดยไม่ได้สนใจมากกว่าคริสเตียนคนอื่นเคยเชื่อมาอย่างไร จริงอยู่ที่พระเยซูคริสต์ได้ทรงเรียกให้เราเข้าหาศาสนศาสตร์อย่างเป็นทางการและเป็นส่วนตัวและจริงใจ และพระองค์ต้องการให้เราเข้าส่วนกับมันอย่างสุดใจ แต่การเข้าหาศาสนศาสตร์โดยที่ให้มันเป็นเรื่องส่วนตัวอย่างเดียวนั้นทำให้เราสูญเสียแหล่งที่มาที่พระเจ้าได้ประทานเราสำหรับ ศาสนศาสตร์ ซึ่งคือการทำงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่อยู่ในทุกยุคทุกสมัยที่ผ่านมาเวลานี้ เมื่อผู้เชื่อมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันและกัน

มันเป็นเรื่องปกติที่จะเป็นในระดับของชุมชนในยุคปัจจุบัน พวกเราได้อ่านหนังสือ ฟังคำเทศนา และคำสอนจากผู้ที่เป็นผู้ร่วมสมัยเดียวกันกับเรา แต่ศาสนศาสตร์ระบบได้ช่วยหันความสนใจของเราไปยังวิธีอัครธรรมต่างๆที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้นำคริสตจักรในสมัยก่อน

ในขณะที่

มันเป็นความจริงที่ว่าศาสนศาสตร์ระบบได้สนับสนุนการปฏิสัมพันธ์ในชุมชนในทางนี้ในเวลาเดียวกัน

ศาสนศาสตร์ระบบได้มีข้อจำกัดในวิธีที่จะนำไปสู่การมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันและกัน

การเป็นอุปสรรค

ถ้าเราเน้นที่ศาสนศาสตร์ระบบแบบดั้งเดิมมากเกินไป มันอาจจะทำให้เรามองไม่ตรงประเด็น หรือเพิกเฉยสิ่งที่พระวิญญาณบริสุทธิ์กำลังสอนชุมชนของเราในยุคปัจจุบัน และวิธีที่พระองค์ได้ช่วยเราในการตัดสินใจส่วนตัว แม้ว่าศาสนศาสตร์ของยุคอดีตจะสำคัญมากแค่ไหน คริสตจักรในยุคปัจจุบันกำลังเผชิญกับความท้าทายใหม่ๆ และพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ยังคงสอนคริสตจักรว่าจะผ่านความท้าทายเหล่านั้นไปได้อย่างไร

ผมจำได้ว่า วันอาทิตย์หนึ่งผมเจอเพื่อนที่คริสตจักรของผมจริงๆแล้วเขาเป็นสมาชิกของคริสตจักรอีกแห่งหนึ่ง แต่เขามาเยี่ยมคริสตจักรของผมในวันนั้น ผมถามเขาว่า "ทำไมวันนี้คุณได้มาที่นี่?" คุณเป็นสมาชิกของคริสตจักรอีกที่หนึ่งไม่ใช่หรือ?"

คำตอบของเขาได้เปิดเผยทุกอย่าง เขาบอกว่า "ผมเคยรักคริสตจักรของผมเพราะศิษยาภิบาลสอนศาสนศาสตร์ระบบ ผมได้เรียนรู้เยอะมากเกี่ยวกับความเชื่อของคริสเตียนในยุคอดีต แต่ยิ่งผมอยู่ที่คริสตจักรนั้นนานมากเท่าไร ผมยิ่งรู้สึกห่างหายไปจากชีวิตในยุคปัจจุบันมากขึ้นทุกทีๆ "

ปัญหาแบบนี้มักจะเกิดขึ้นเวลาที่คริสเตียนมีความกระตือรือร้นเกี่ยวกับศาสนศาสตร์ระบบมากเกินไป เขาให้ความสนใจแต่กับอดีตจนถึงขั้นที่เขาไม่รู้ว่าจะจัดการกับปัญหาในยุคปัจจุบันอย่างไร

บ่อยครั้งที่ศาสนศาสตร์ระบบได้เป็นอุปสรรคที่ทำให้เราไม่สนใจชุมชนในยุคปัจจุบันและการตัดสินใจส่วนตัว

ถึงแม้มันจะเป็นสิ่งที่สำคัญที่เราจะพิจารณาว่าศาสนศาสตร์ระบบได้ช่วยเตรียมเราในการดำเนินชีวิตคริสเตียนและการปฏิสัมพันธ์กับชุมชน ศาสนศาสตร์ระบบเองยังมีผลกระทบที่สำคัญต่อการตีความพระคัมภีร์

การตีความพระคัมภีร์

ในบทเรียนข้างหน้าเราจะดูการตีความพระคัมภีร์อย่างละเอียด แต่ในเวลานี้เราควรดูที่วิธีหลักๆที่พระวิญญูณบวิสุทธิได้สอนคริสตจักรให้ตีความพระคัมภีร์ มันช่วยให้เข้าใจได้ง่ายขึ้นเมื่อสรุปเป็น 3 หัวข้อหลัก คือ การวิเคราะห์เนื้อหา, การวิเคราะห์ประวัติศาสตร์, และการวิเคราะห์แต่ละเรื่อง วิธีแต่ละอย่างล้วนมีความสำคัญที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว แต่ในขณะที่เดียวกันก็ต้องพึ่งพาอาศัยกันและกัน ในเวลาที่เราระเมินความสำคัญและข้อจำกัดของศาสนศาสตร์ระบบเพื่อการตีความพระคัมภีร์ เราควรจะต้องพูดถึงความสัมพันธ์ของมันกับ 3 วิธีในการตีความพระคัมภีร์

การวิเคราะห์เนื้อหา.

การวิเคราะห์เนื้อหาก็คือเป็นการเข้าไปดูที่พระคัมภีร์ราวกับว่าเป็นรูปภาพ, หรือภาพวาด คือการที่เราพิจารณาดูมันราวกับว่ามันเป็นงานศิลปะชิ้นหนึ่ง การตีความแบบนี้ก็ถูกเน้นในหลายครั้งทศวรรษที่ผ่านมา

โดยรวมแล้วการวิเคราะห์เนื้อหาพยายามที่จะเข้าใจพระคัมภีร์ในฐานะที่มันเป็นหนังสือที่ถูกเขียนจากมนุษย์เพื่อจะมีอิทธิพลต่อผู้อ่านด้วยการใช้วรรณกรรมทั่วไป เป็นวิธี ในการวิเคราะห์เนื้อหานี้จะให้ความสนใจเป็นอย่างมากกับคำถามเช่น "สิ่งที่ผู้เขียนที่เป็นมนุษย์นั้นเป็นห่วงคืออะไร?" "ลักษณะทางวรรณกรรมของเนื้อหาได้ถ่ายทอดข้อความของผู้เขียนไว้อย่างไร?" และ "พระคัมภีร์ควรมีอิทธิพลต่อผู้อ่านในยุคแรกๆได้อย่างไร?"

การวิเคราะห์ทางประวัติศาสตร์.

การวิเคราะห์ประวัติศาสตร์เป็นการเข้าหาพระคัมภีร์ที่ได้กลายเป็นลักษณะเฉพาะของสมัยปัจจุบัน เริ่มต้นกับการตรัสรู้ (the enlightenment) และจบลงในทศวรรษที่ผ่านมา ไม่นานนี้ ในช่วงยุคสมัยนี้ การเข้าใจประวัติศาสตร์ที่พระคัมภีร์ได้พูดถึงได้กลายเป็นเรื่องใหญ่สุดของการตีความพระคัมภีร์

การวิเคราะห์ประวัติศาสตร์ได้เข้าหาพระคัมภีร์ไม่ใช่ในฐานะที่เป็นรูปภาพหรือภาพวาดสักเท่าไร แต่เปรียบเสมือนหน้าต่างไปยังประวัติศาสตร์มากกว่า การวิเคราะห์ประวัติศาสตร์ ที่ดีจะต้องสนใจและนึกถึงมุมมองอื่นๆด้วย แต่เป้าหมายหลักๆก็คือเข้าไปดูในพระคัมภีร์เพื่อที่จะเรียนรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ที่อยู่ภายใต้ข้อความเหล่านั้น

ในรูปแบบต่างๆของการวิเคราะห์ทางประวัติศาสตร์ คริสเตียนมักจะถามคำถามในการตีความพระคัมภีร์แบบนี้: "การกระทำของพระเจ้าอะไรบ้างที่พระคัมภีร์ที่ได้พูดถึง?" "ความสำคัญสำหรับคนสมัยก่อนมีอะไรบ้าง?" "สิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำนี้เกี่ยวข้องกับอย่างไรกับสิ่งอื่นที่พระเจ้าทรงกระทำ ทั้งก่อนและหลังอย่างไรบ้าง?" โดยทั่วไปแล้ว เรื่องหลักๆของการวิเคราะห์ทางประวัติศาสตร์คือการประติดประต่อสิ่งที่เคยเกิดขึ้นใน

นประวัติศาสตร์พระคัมภีร์และเพื่อที่จะเข้าใจความสำคัญของเหตุการณ์นั้นต่อประชาชนที่อาศัยอยู่ในยุคนั้น

การวิเคราะห์เฉพาะเรื่อง. วิธีหลักวิธีที่ 3
 ที่คริสตจักรได้ใช้ในการตีความพระคัมภีร์ อาจจะเรียกได้ว่า "การวิเคราะห์เฉพาะเรื่อง"
 การวิเคราะห์เฉพาะเรื่องเป็นวิธีหลักวิธีหนึ่งที่คริสเตียนได้ดัดแปลงศาสนศาสตร์มาจากพระคัมภีร์
 แต่การวิเคราะห์ตามประเภทถูกเน้นในสมัยศตวรรษแรกของคริสตจักรก่อนที่จะเปลี่ยนแปลงไปในทางการวิเคราะห์ประวัติศาสตร์ในยุคสมัยปัจจุบัน
 ในการวิเคราะห์ เราจะดูที่พระคัมภีร์
 ครั้งนี้เราไม่ได้จะเปรียบเทียบเป็นรูปภาพหรือหน้าตาถึงประวัติศาสตร์ แต่เป็นเหมือนกระจกเงา เป็นวิธีการตอบคำถามของ เรื่องต่างๆ หรือหัวข้อหมวดหมู่ที่มีความสำคัญต่อเรา ถึงแม้ว่าเราอาจจะไม่ได้พบเรื่องนั้นบ่อยในพระคัมภีร์ เราถามคำถามเช่น: "พระคัมภีร์พูดอะไรเกี่ยวกับความสนใจของเรา?" "พระคัมภีร์จะช่วยเหลือเราในเรื่องความต้องการของเราได้อย่างไร?" "พระคัมภีร์พูดถึงหัวข้อที่เราคิดว่าสำคัญอะไรบ้าง?"
 หัวข้อต่างๆเหล่านี้ก็อาจจะมาจากความคิดส่วนตัว หรืออาจจะมาจากปัญหาที่เกิดขึ้นภายในวัฒนธรรมที่อยู่รอบข้างเรา หรืออาจจะมาจากชุมชนคริสตจักรของเรา ไม่ว่าจะมาจากไหนก็ตาม คริสเตียนที่ซื่อสัตย์จะต้องการที่จะรู้สิ่งที่พระคัมภีร์สอนเกี่ยวกับหัวข้อหรือคำถามที่มีความสำคัญต่อเขาเสมอ
 โดยการคิดถึง 3 วิธีการนี้
 เราจะสามารถเห็นได้ว่าศาสนศาสตร์ระบบได้ส่งเสริมหรือเป็นอุปสรรคต่อการตีความพระคัมภีร์

การสนับสนุน

ในลำดับแรกเลย
 ศาสนศาสตร์ระบบมีความสามารถที่จะสนับสนุนการวิเคราะห์เฉพาะเรื่อง นักศาสนศาสตร์ระบบได้ให้คำถามดั้งเดิมที่จะถาม ซึ่งได้ถูกจัดเรียงลำดับไว้ตามหัวข้อเป็นอย่างดี
 ศาสนศาสตร์ระบบแสดงให้เห็นถึงประโยชน์ของการวิเคราะห์เฉพาะเรื่อง นักศาสนศาสตร์ระบบได้สำรวจว่าพระคัมภีร์ทั้งเล่มได้พูดอะไรเกี่ยวกับหัวข้อต่างๆที่อยู่ในศาสนศาสตร์ดั้งเดิม
 เขาได้เก็บข้อพระคัมภีร์จากพระคัมภีร์ทั้งเล่มและได้สร้างการเชื่อมโยงกันระหว่างข้อพระคัมภีร์ต่างๆ ว่ามันมีความสัมพันธ์กับหัวข้อต่างๆอย่างไร
 ขั้นตอนนี้เป็น การเรียงและการรวบรวมข้อพระคัมภีร์ต่างๆเข้าด้วยกัน
 ช่วยเราที่จะหลีกเลี่ยงการเอาสิ่งหนึ่งที่พระคัมภีร์ได้สอนไว้เกี่ยวกับหัวข้อใดหัวข้อหนึ่ง

แล้วนำมากล่าวว่ามันคือทั้งหมดที่พระคัมภีร์ได้สอนเกี่ยวกับหัวข้อนั้นๆ เราต้องการที่จะรู้จักข้อพระคัมภีร์ไม่ใช่เพียงข้อเดียวที่ได้พูดถึงพระเจ้า แต่เป็นข้อพระคัมภีร์ทั้งหมดได้พูดถึงพระเจ้า ข้อพระคัมภีร์ต่างๆได้พูดอะไรเกี่ยวกับมนุษยชาติ? พระคัมภีร์ได้พูดอะไรเกี่ยวกับความรอด? ศาสนศาสตร์ระบบมีคุณค่ามากเพราะว่ามันได้ช่วยให้เราได้เจอมุมมองของพระคัมภีร์ในเรื่องต่างๆเหล่านี้รวมถึงเรื่องสำคัญอื่นๆ

การเป็นอุปสรรค

ในทางตรงกันข้าม บ่อยครั้งศาสนศาสตร์ระบบเป็นอุปสรรคต่อการตีความพระคัมภีร์ เพราะมันไม่ได้เน้นที่การวิเคราะห์เนื้อหาหรือประวัติศาสตร์ของพระคัมภีร์ แนนอนที่นักศาสนศาสตร์ระบบที่มีความสามารถในการตีความพระคัมภีร์ก็จะมองพระคัมภีร์เป็นเพียงแค่วรรณกรรมและประวัติศาสตร์ในระดับหนึ่ง ถึงแม้ว่าจะไม่ใช่วิธีหลักที่เขาได้มองพระคัมภีร์ ด้วยเหตุนี้เอง เมื่อศาสนศาสตร์ระบบเป็นวิธีหลักของเราในการตีความพระคัมภีร์ มันจะจำกัดว่าเราจะได้อะไรจากพระคัมภีร์ และตามที่เราจะได้เรียนในบทเรียนข้างหน้า การค้นพบของการวิเคราะห์เนื้อหาและประวัติศาสตร์ บ่อยครั้งก็จะบังคับเราให้ต้องปรับการสรุปของศาสนศาสตร์ระบบ ดังนั้นเราจะได้เห็นในภาษาทั่วไป ศาสนศาสตร์ระบบได้มีความสำคัญและความอันตรายต่อการสร้างศาสนศาสตร์คริสเตียน มันได้สนับสนุนการใช้ชีวิตแบบคริสเตียน, ปฏิสัมพันธ์ในชุมชนคริสเตียน และการตีความพระคัมภีร์ในแบบเชิงบวกอย่างน่าทึ่ง แต่ในขณะเดียวกัน มันก็ดึงความสนใจของเราออกจากมุมที่สำคัญของแหล่งที่มาทางศาสนศาสตร์ด้วย เป็นเรื่องสำคัญสำหรับเราที่จะนึกถึงความสำคัญและอันตรายของศาสนศาสตร์ระบบไป วัลตลอดเวลา

บทสรุป

ในบทเรียนนี้เราได้สำรวจคำถามว่า "ศาสนศาสตร์ระบบคืออะไร?" เราได้เห็นว่าการศาสนศาสตร์ระบบได้เปรียบเทียบกับพันธสัญญาใหม่อย่างไร เราได้เห็นว่ามันพัฒนาผ่านทางประวัติศาสตร์ของคริสตจักรได้อย่างไร และเราได้เห็นถึงความสำคัญและอันตรายของศาสนศาสตร์ระบบด้วยเช่นกัน

การเรียนรู้ที่จะจัดความเชื่อของเราให้เป็นระเบียบด้วยการสร้างศาสนศาสตร์ระบบเป็นหนึ่งในสิ่งที่สำคัญที่สุดสำหรับผู้ติดตามพระเยซูที่จะทำ

การนำเอาคำสอนของพระคัมภีร์มาจัดเรียงตามระบบตรรกะตามประเพณีอันยาวนานของคริสตจักรจะทำให้เราสามารถสร้างศาสนศาสตร์คริสเตียนที่ครบบริบูรณ์ที่ถวายเกียรติแด่พระเจ้าและเพื่อเตรียมเราให้พร้อมที่จะเป็นผู้รับใช้คริสตจักรของพระเยซูคริสต์ในแบบที่มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ด็อกเตอร์ริชาร์ด แอล แพรท, จูเนียร์ (เจ้าของ)
เป็นผู้ร่วมก่อตั้งและเป็นประธานของพันธกิจ Third Millennium
เขาได้รับใช้เป็นศาสตราจารย์ สอนวิชาพันธสัญญาเดิมที่วิทยาลัย Reformed Theological Seminary เป็นเวลามากกว่า 20 ปี
เขาเป็นหัวหน้าของแผนกพันธสัญญาเดิม ในขณะที่ได้รับตำแหน่งเป็นศิษยาภิบาล, ด็อกเตอร์ แพรท
ได้มีโอกาสเดินทางไปหลายแห่งเพื่อประกาศข่าวประเสริฐและสั่งสอน
เขาได้เรียนที่มหาวิทยาลัย Westminster Theological Seminary
และได้รับปริญญาโทที่พระคริสตธรรม Union Theological Seminary และได้รับ
ปริญญาเอกทางศาสนศาสตร์จากมหาวิทยาลัย Harvard University
ด็อกเตอร์ แพรท เป็นบรรณาธิการสำหรับพระคัมภีร์ NIV Spirit of the Reformation Study Bible, และเป็นนักแปลพระคัมภีร์ฉบับ New Living Translation. ได้เขียนหนังสือและบทความหลายเล่มรวมถึง Pray with Your Eyes Open, Every Thought Captive, Designed for Dignity, He Gave Us Stories, และได้เขียนอรรถาธิบายสำหรับ 1 กับ 2 พงศาวดาร และ 1 กับ 2 โครินธ์